ATEİST SİYONİZM FELSEFESİ

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

1. Baskı: Aralık 2002, 2. Baskı: Mart 2009

ARAŞTIRMA YAYINCILIK
Prof. Kazım İİsmail Gürkan cad.
Hamam Sok. No:2 K.6 Cağaloğlu/İİstanbul
Tel: 0212 511 72 30

Baskı: SEÇİL OFSET
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İİstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen

insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah'ın rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

GİRİŞ

Yıllardır izlediğiniz haberlerde, okuduğunuz gazetelerde Ortadoğu'da neredeyse hemen her gün bir çatışma yaşandığına tanık oluyorsunuz. Her iki taraftan da pek çok masum insan; kadın, çocuk, genç, yaşlı bu acımasız savaşın hedefi oluyor. Evler, okullar, hastaneler ve hatta ibadethaneler yakılıp yıkılıyor. Yıllardır durmak bilmeyen bu kavga ve savaşın, akan gözyaşının ve kanın en önemli sorumlusu "ateist Siyonist" ideolojidir.

İşgalci, sömürgeci ve ırkçı bir ideoloji olan ateist Siyonizm elli yılı aşkın bir süredir Ortadoğu'da kan dökmektedir.

Ne var ki özellikle Batı dünyasında Siyonizm gerçek anlamı ile tanınmamakta, ateist Siyonistlerin gerçek planı bilinmemektedir. Batı'da çoğu insan -yanlış bilgilendirmenin etkisiyle- Siyonizmin, Yahudilere bağımsız bir yurt sağlamayı hedefleyen masum bir ideoloji olduğunu düşünür, hatta bu nedenle kimi insanlar söz konusu ideolojiye sempati ile yaklaşırlar. Oysa gerçek hiç de öyle değildir.

Siyonizmin hedefinin Yahudilere bir vatan sağlamak olduğu ve Siyonistlerin bu yönde mücadele verdikleri doğrudur. Ancak bu mücadele, ateist Siyonistler tarafından tarihin belki de en acımasız, en zalim yöntemlerinin kullanıldığı haksız bir mücadeleye dönüştürülmüştür. 19. yüzyılda Yahudilere bir yurt sağlamak iddiasıyla yola çıkan, ancak sonra ateistler tarafından dejenere edilen Siyonizm bunun için Yahudiler tarafından da kutsal kabul edilen Filistin topraklarını seçmiştir. Buraya kadar makul ve meşru olan bu hedef, Filistin'de yaşayan Müslüman Arap halkın yok sayılması ile birlikte, acımasız bir kolonileştirme ve etnik temizlik projesine dönüşmüştür. Bu dönemde ateist Siyonistlerin en sık kullandıkları "topraksız bir halk için halksız bir toprak" sloganı, gerçek dışı bir propagandadır. Çünkü o dönemde ne Yahudiler topraksızdır, ne de Filistin toprakları halksız. Ateist Siyonistlerin Filistin'e başlattıkları göç hareketi, Ortadoğu'da kargaşanın da başlangıcı olmuştur. Çünkü ateist Siyonistler yeni geldikleri bu topraklarda, bölgenin halkı ile birarada yaşamak yerine, onları evlerinden çıkarmış, yurtlarından sürmüşlerdir. Böylece ateist Siyonistlerin kendileri için bir vatan edinme hedefleri, milyonlarca insanın vatansız kalmasına neden olmuştur.

Bu kitapta bir yandan ateist Siyonizmin çarpıtılmış propagandalarının ve telkinlerinin dünya barışı için nasıl büyük tehlikeler içerdiğini, bir yandan da bu ideolojinin neden olduğu katliamları, yıkımı ve tahribatı göreceksiniz.

Unutmamak gerekir ki, ateist Siyonizmin planları yalnızca Ortadoğu ile sınırlı değildir. Allah'sız Siyonizm dünya hakimiyeti hedefinde olan din dışı ve ırkçı bir ideolojidir, dolayısıyla tüm dünya barışını tehdit etmektedir. Bu nedenledir ki, ateist Siyonizme karşı yürütülecek olan fikri mücadele, yalnızca Ortadoğu'da bulunan Müslüman ülkelerin değil, dünya çapında tüm vicdan ve sağduyu sahibi, her milletten ve her dinden insanın (Yahudiler dahil) üzerine düşen bir sorumluluktur. Ateist Siyonizm gibi din dışı ve şiddet yanlısı ideolojilere karşı

vicdanlı insanların kuracağı ittifak, dünya barışının tesis edilmesinde önemli bir adım olacaktır.

YAHUDİLİK VE SİYONİZM HAKKINDA ÖNEMLİ BİR AÇIKLAMA

Kitabın ilerleyen bölümlerinde, bazı Yahudilerin, batıl birtakım geleneklerin veya radikal, ateist Siyonist ideolojinin etkisi altında kalarak, gerçekleştirdikleri faaliyetlere ve geleceğe dair çeşitli planlarına yer verilmektedir. Bu batıl görüşlerden etkilenen kişiler zaman zaman İsrail derin devleti içine de sızmakta, hatta kimi zaman İsrail'in iç ve dış politikasında yönlendirici rol üstlenebilmektedirler. Ancak bu kitapta bulunan bilgiler nedeniyle çeşitli yanlış anlamalar olmasını engellemek için, bazı konulara açıklık getirmekte de fayda vardır.

İlk olarak belirtilmesi gereken husus, burada yer alan bilgilerin tüm Yahudileri kapsayan konular olmadığıdır. Yahudilerin büyük çoğunluğu söz konusu faaliyetlerden, bu faaliyetlerin arka planlarından ve asıl hedeften haberdar olmadığı gibi, çok büyük bir çoğunluğu da bu uygulamalara karşı çıktıklarını sık sık ifade etmektedirler. Dolayısıyla, kitabın ilerleyen bölümlerinde eleştirilen, hiçbir şekilde Yahudi toplumunun geneli değildir.

Eleştirilen husus, Kitabı Mukaddes'e birtakım yanlış anlamlar yükleyerek şiddeti ve acımasızlığı sözde makulleştirmeye çalışan batıl gelenekler ve bu geleneklere dayanarak, diğer insanları ikinci sınıf olarak gören, onları haksızlık ve zulme uğratmayı normal karşılayan radikal dünya görüşüdür. Yani, sosyal Darwinist ve işgalci bir ideoloji olan radikal, ateist Siyonizmdir. Bilindiği üzere, Siyonizm 19. yüzyılın ortalarında, yurtları olmayan Yahudilerin vatan sahibi olmasını savunan bir ideoloji olarak ortaya çıkmıştır. Ancak zaman içerisinde pek çok ideolojide olduğu gibi Siyonizm de dejenarasyona uğramış, bu haklı talep, uygulamada şiddet ve teröre başvuran, aşırı güçlerle ittifak eden radikal ve din dışı bir anlayışa dönüşmüştür.

Günümüzde Siyonizm iki farklı şekilde görülmektedir. Bunlardan ilki, İsrail'de huzur ve barış içinde, Müslümanlarla birlikte yaşamak isteyen, güvenlik arayan, dedelerinin topraklarında ibadet edip, ticaret yapıp varlıklarını sürdürmek isteyen, dindar Yahudi halkının düşüncesi olan Siyonizmdir. Müslümanlar bu anlamdaki Siyonizme karşı değildir. Dindar Yahudi halkının, kendileri için kutsal olan topraklarda güven ve huzur içinde yaşamaları, Allah'ı anmaları, sinagoglarında ibadetlerini yapmaları, topraklarında bilim ve ticaretle uğraşmaları kısaca burada diledikleri gibi yaşamaları ve yerleşmeleri Müslümanları rahatsız edecek bir durum değildir. Hatta, bu Müslümanların sevinç duyacakları bir güzelliktir. Zira, tarih boyunca Yahudilere karşılaştıkları çile ve zorluklarda, onlara varlıklarını devam ettirme imkanı tanıyan, onları barındırıp kollayan hep Müslümanlar olmuştur.

Samimi dindar bir Yahudi'nin, yukarıda anlattığımız şekliyle, Tevrat'a dayandırdığı Siyonist inancı bu açıdan İslamiyet'le çelişmez. Zira, Kuran'da Allah İsrailoğulları'nı yaşadıkları bu topraklarda yerleşik kıldığını şöyle bildirmektedir:

Hani, Musa kavmine (şöyle) demişti: "Ey kavmim, Allah'ın üzerinizdeki nimetini anın; içinizden peygamberler çıkardı, sizden yöneticiler kıldı ve alemlerden hiç kimseye vermediğini size verdi. Ey kavmim, Allah'ın sizin için yazdığı (girmenizi emrettiği) kutsal yere girin ve gerisin geri arkanıza dönmeyin; yoksa kayba uğrayanlar olarak çevrilirsiniz." (Maide Suresi, 20-21)

Dolayısıyla Yahudiler bu topraklarda hür yaşama hakkına sahiptirler, ancak bu hak söz konusu topraklarda asırlardır varlıklarını devam ettiren ve bölgenin kutsallığına inanan Müslümanlar ve elbette Hıristiyanlar için de geçerlidir. Bu mübarek topraklar her dinden her toplumdan insanın birarada huzur içinde yaşayabileceği kadar geniş, güzel ve bereketlidir. Birinin yaşam hakkı diğerinin yaşam hakkını asla ortadan kaldırmaz.

Özet olarak, eleştirdiğimiz ve tüm insanlar için büyük bir tehlike olduğunu ifade ettiğimiz, "dinsiz, Allah'sız Siyonizm"dir. Allah'ın varlığını, birliğini savunmayan, materyalist, Darwinist anlayışı teşvik ederek dinsizlik propagandası yapan ateist Siyonistler, dindar Yahudiler için de dindar Hıristiyanlar için de çok büyük bir tehlikedir. Ateist Siyonizm, günümüzde barışa, huzura, güzel ahlaka karşı mücadele vermekte; sürekli fitne, kargaşa çıkarmakta, kan dökmektedir. Müslümanlar ve dindar Yahudiler ve Hıristiyanlar, Allah'sız Siyonizme karşı Allah inancının yayılması konusunda birlik olmalıdırlar.

Samimi olarak iman eden Yahudiler ve Müslümanların birbirleriyle olan ilişkileri de, hoşgörü, saygı ve merhamet çerçevesinde olmalıdır. Zira bu, Kuran-ı Kerim'de Allah'ın Müslümanlara bildirdiği ve Peygamber Efendimiz (sav)'in hayatıyla bize gösterdiği ahlak ve tavırdır.

Kuran Ahlakına Göre Müslümanların Yahudilere Tavrı

Allah Kuran'da Yahudiler ve Hıristiyanları, Kitap Ehli olarak bildirmiş ve Müslümanların Kitap Ehli'ne karşı tutumlarının nasıl olması gerektiğini detaylı olarak açıklamıştır. Kitap Ehli, temeli Allah'ın vahyine dayanan ahlaki kıstaslara, haram ve helal kavramlarına sahiptir. Kuran ahlakına ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetine göre Müslümanların, Yahudilerden ve Hıristiyanlardan iman edenlere sevgi, şefkat, hoşgörü ve saygıyla yaklaşmaları gerekir. Müslümanların Yahudilere ve Hıristiyanlara çağrısı ise Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

"Bize ve size indirilene iman ettik; bizim İlahımız da, sizin İlahınız da birdir ve biz O'na teslim olmuşuz." (Ankebut Suresi, 46)

Bu çağrı, Müslümanların Kitap Ehli'ne bakış açısını açık ve net bir şekilde ortaya koymaktadır: Hepimiz bir olan Allah'a iman etmekte, Rabbimiz'in göndermiş olduğu elçileri sevmekte ve saymakta, Yüce Allah'ın koyduğu sınırlara uymakta,

kutsal kitaplarımızda bildirilen ahlakı yaşamaktayız. Dolayısıyla da, birbirimize anlayış, merhamet, sevgi ve saygıyla yaklaşmakla yükümlüyüz.

Hepimiz Aynı Peygamberleri Seviyor ve Sayıyoruz

Müslümanlar gönderilmiş tüm peygamberlere iman ederler. Rabbimiz'in geçmişteki peygamberlere göndermiş olduğu kitaplara inanırlar. Bir ayette bu gerçek şöyle bildirilmiştir:

De ki: "Biz Allah'a, bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Yakup ve torunlarına indirilene, Musa'ya, İsa'ya ve peygamberlere Rablerinden verilenlere iman ettik. Onlardan hiçbiri arasında ayrılık gözetmeyiz. Ve biz O'na teslim olmuşlarız." (Al-i İmran Suresi, 84)

Hz. Adem, Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. İshak, Hz. Yusuf, Hz. Harun, Hz. Davud, Hz. Süleyman, Hz. Yahya, Hz. İsa ve Hz. Musa Yahudiler ve Hıristiyanlar için ne kadar önemli ise, Müslümanlar için de o kadar önemlidir.

Yahudilerin bizim de Peygamberimiz olan Hz. Musa'ya saygı duymaları, binlerce yıldır ona sımsıkı bağlı olmaları samimi Müslümanlar için çok değerlidir. Aynı şekilde Hıristiyanların Hz. İsa'ya duydukları büyük sevgi, içten bağlılık da Müslümanlar için çok önemlidir. Hz. Yakub'a, Hz. İshak'a, Hz. İsmail'e, Hz. İbrahim'e, Hz. Lut'a, Hz. Eyüb'e, Hz. Musa'ya, Hz. İsa'ya, Hz. Yahya'ya saygı ve sevgi duyan insanlar, doğal olarak Müslümanların sevgi ve muhabbet duyacağı, anlayış ve şefkatle yaklaşacağı insanlardır. Bunun aksi kesinlikle mümkün değildir. Allah samimi olarak iman eden Kitap Ehli'nin ahlakını Kuran-ı Kerim'de şu şekilde bildirmektedir:

Onların hepsi bir değildir. Kitap Ehli'nden bir topluluk vardır ki, gece vaktinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanırlar. Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırlar. İşte bunlar salih olanlardandır. (Al-i İmran Suresi, 113-114)

Salih Müslümanlara düşen de, bu güzel ahlakı yaşayan insanları şefkat ve merhametle kucaklamak, saygı ve anlayış göstermektir. Dolayısıyla, bir kez daha hatırlatmak gerekir ki, Müslümanların Yahudilere bakış açısı Kuran'da bildirilen ve Peygamber Efendimiz (sav)'in de uyguladığı bu ahlak üzerinedir. Gerçek din ahlakına uygun olmayan hatta dinsiz, Allah'sız Siyonizmin veya birtakım batıl geleneklerin yanlışlarının ortaya konuluyor olması, hatalı uygulamaların eleştirilmesi, bu gerçeği değiştirmez.

YAHUDİ TARİHİNE
KISA BİR BAKIŞ

Ateist Siyonistlerin neyi savunduğunu görebilmek için, sık sık atıfta bulundukları Yahudi tarihi hakkında bilgi sahibi olmak gerekir. Ateist Siyonistler Yahudi tarihini değerlendirirken, öncelikle ırk birliğini ve içinde putperest ahlakın yoğun etkilerinin olduğu gelenek ve görenekleri göz önünde bulundurur, bu geleneklerden yola çıkarak birtakım zorlama yorumlar yaparlar. Ateist Siyonistlerin din dışı ahlakları, Yahudi tarihine bakış açılarında da yoğun olarak görülür.

Tarihin en eski toplumlarından biri olarak kabul edilen Yahudilerin geçmişinin MÖ 2000'li yıllara uzandığı var sayılır. Kendi inançlarına göre Yahudiler, Kenan diyarı olarak bilinen topraklarda yaşayan bir kabileden gelmektedirler. Kenan diyarının, İsrail, Ürdün ve Suriye'yi de kapsayan bugünkü Ortadoğu'nun oldukça büyük bir bölümüne verilen bir isim olduğu kabul edilir. Buradaki putperest kavimlerden ayrılan Hz. İbrahim, yeni bir milletin atası olmuştur. Bu millet, Yahudilerdir. (Hz. İbrahim Müslümanlar için olduğu gibi Yahudiler için de kutsal bir peygamberdir.)

Çeşitli tarihi kaynaklara ve tefsir kitaplarına göre, Hz. İbrahim'in yaşamış olduğu Kenan diyarında, putperest bir toplum yaşamaktadır. Hz. İbrahim bu topluma, Allah'ın varlığını ve birliğini anlatmış, onlara Allah'ın emirlerini ve yasaklarını tebliğ etmiştir. Tarihi kaynaklara göre Hz. İbrahim, oğullarından Hz. İsmail'i Mekke ve çevresine yerleştirmiş, ikinci oğlu Hz. İshak ise Kenan'da kalmıştır.

Allah, Kuran'da Hz. İbrahim'in oğullarından bir kısmını Beyt-i Haram'ın yakınlarına yerleştirdiğini bildirmektedir:

"Rabbimiz, gerçekten ben, çocuklarımdan bir kısmını Beyt-i Haram yanında ekini olmayan bir vadiye yerleştirdim; Rabbimiz, dosdoğru namazı kılsınlar diye (öyle yaptım), böylelikle Sen, insanların bir kısmının kalblerini onlara ilgi duyar kıl ve onları birtakım ürünlerden rızıklandır. Umulur ki şükrederler." (İbrahim Suresi, 37)

Tefsir kitaplarında bu mekanın Mekke Vadisi olduğu belirtilir.

Kenan diyarında kalan Hz. İshak'ın oğlu Hz. Yakup ise, oğulları ile birlikte Mısır'a göç etmiştir. Hz. Yakub'un bir diğer ismi "İsrail"dir ve bu nedenle oğulları aynı zamanda İsrailoğulları olarak anılır. Bilindiği gibi, İsrailoğulları Yahudi toplumunun bir diğer adıdır. Yahudiler, Hz. Yakub'un oğlu olan Hz. Yusuf'un iktidarı boyunca Mısır'da huzur ve güvenlik içinde yaşamış, çok büyük nimetlere sahip olmuşlardır. Ancak Hz. Yusuf'un ardından Yahudiler için, zorlu bir dönem başlamıştır. Putperest Firavun rejimi esnasında Yahudiler Mısır'da köle konumuna

düşmüşlerdir. Tarihin en acımasız ve despot diktatörlerinden biri olan Firavun Yahudilere, çeşitli işkenceler yapmış, onları en ağır işlerde kullanmıştır. İsrail soyunun tüm erkek çocuklarının katledilmesini emretmesi, masum insanları cezalandırmak için ellerini ve ayaklarını çaprazlama kesmesi, Firavun'un zalimliğini gösteren önemli bilgilerdir. İşte bu dönemde Allah, Yahudilere Hz. Musa'yı elçi olarak göndermiş ve onun önderliğinde kendilerini Firavun'un zulmünden kurtaracağını müjdelemiştir.

Hz. Musa'nın tebliği ve Yahudileri kendisi ile birlikte Mısır'dan çıkarmak istemesi Firavun tarafından öfke ile karşılanmıştır. Ancak Firavun izin vermek istemese de, Allah'ın mucizeleri ve yardımıyla, Yahudiler tarihi kaynaklara göre MÖ 1250 yıllarında Mısır'dan göç etmişlerdir.

Mısır'dan çıkan Yahudiler, 40 yıl Sina Yarımadası'nda kaldıktan sonra Kenan diyarının doğusuna yerleştiler. Hz. Musa'dan sonra da Kenan diyarında yaşamayı sürdürdüler. Yine tarihçilerin görüşüne göre MÖ 1000'lerde Hz. Davud, İsrail soyunun yönetimine geçti ve güçlü bir krallık kurdu.

Onun oğlu olan Hz. Süleyman'ın döneminde ise İsrail'in sınırları güneyde Nil Nehrinden, kuzeyde Suriye içlerindeki Fırat Nehri'ne kadar uzanıyordu. Bu dönemde İsrail Krallığı, başta mimari olmak üzere pek çok alanda çok görkemli bir dönem yaşadı. Kudüs'te Hz. Süleyman'ın emriyle görkemli bir saray (aynı zamanda mescit) inşa edildi. Hz. Süleyman'ın vefatının ardından Allah İsrailoğullarına daha pek çok peygamber gönderdi, ancak İsrailoğulları çoğu zaman peygamberleri dinlemediler ve Allah'a isyankar oldular. (Allah'ı tenzih ederiz).

Bu dejenerasyonun bir sonucu olarak İsrail Krallığı bölündü, ardından putperest krallıklar tarafından işgal edildi. İsrail soyu köleleştirildi. Filistin'e hakim olan en büyük putperest imparatorluk ise Roma oldu. Hz. İsa, Filistin'de Roma egemenliğinin sürdüğü bir dönemde geldi ve İsrailoğullarını bir kez daha kibirlerinden, batıl inançlarından ve isyankarlıklarından vazgeçip Allah'ın dinine göre yaşamaya davet etti. Çok az Yahudi ona inandı. İsrailoğullarının büyük bölümü, inkarda diretti. Ve Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi onlara "Meryem oğlu İsa diliyle lanet edildi." (Maide Suresi, 78) Bir süre sonra da Allah, Romalıları Yahudilere musallat etti ve onların eliyle tümü Filistin'den sürüldüler.

Ancak burada bir kez daha belirtmekte yarar vardır ki, tüm Yahudi toplumu elbette bir değildir. Allah Kuran'da Yahudiler içinde Hz. Musa'nın getirdiği dine samimiyetle bağlılık gösteren ihlaslı kişiler olduğunu bildirmiştir. Bugün de Hz. Musa'nın kendilerine getirdiği dine sadık kalanlar, samimi olarak Allah'ın emrettiği gibi bir ahlak gösterip ona göre bir yaşam sürenler, Kuran'da bildirilen güzel ahlaklı kişilerdendirler:

Musa'nın kavminden hakka ileten ve onunla adalet yapan bir topluluk vardır. (Araf Suresi, 159)

Allah, Yahudilerin içinde Kendisi'nden korkan ve sakınan dürüst, vicdanlı, sağduyulu kimseler olduğunu bazı ayetlerde de şu şekilde haber vermektedir:

Onların hepsi bir değildir. Kitap Ehli'nden bir topluluk vardır ki, gece vaktinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanırlar. Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırlar. İşte bunlar salih olanlardandır. (Al-i İmran Suresi, 113-114)

Allah bu kişilere yaptıklarının en güzeli ile karşılık vereceğini ise şöyle müjdelemiştir:

Şüphesiz, iman edenler(le) Yahudiler, Hıristiyanlar ve sabiiler(den kim) Allah'a ve ahiret gününe iman eder ve salih amellerde bulunursa, artık onların Allah katında ecirleri vardır. Onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara Suresi, 62)

Ne var ki ateist Siyonistler, Allah'ın Yahudilere indirmiş olduğu dini değil, zaman içinde dejenerasyona uğramış olan bazı gelenekleri ve dahası 19. yüzyılda ortaya çıkan din-dışı Sosyal Darwinist ve sömürgeci ideolojileri temel almaktadırlar. Oysa Yahudilerin tarihi, hak dinden saptıklarında, inkarcı ahlaka sahip kişileri kendilerine önder edindiklerinde içine düştükleri sıkıntı ve zorlukların örnekleri ile doludur. Bu durumda, samimi olarak Allah'a ve ahiret gününe iman eden Yahudilerin de ateist Siyonizme karşı verecekleri fikri mücadele büyük önem taşımaktadır. Onlar da diğer vicdan sahibi insanlarla birlikte ateist Siyonizmin saldırganlığını lanetlemekle, buna engel olmak için çaba göstermekle ve bunun için de ateist Siyonizmin yanılgı ve aldatmacalarını deşifre etmekle yükümlüdürler.

Yahudilerin Tarihten Çıkarmaları Gereken Ders

Allah Kuran'da, Yahudi toplumu içinde inkarcı ahlak gösteren kişilerin takındıkları tutum ve bunun karşılığında içine düştükleri durumu detaylı olarak tarif etmiştir.

Yahudi tarihi, başta Yahudi toplumu olmak üzere tüm insanlık için önemli dersler ve ibretler içermektedir. Tarih boyunca pek çok peygamberin tebliğine tanıklık etmiş olan Yahudiler, peygamberlerine itaat ettikleri ve Allah'ın razı olduğu gibi bir yaşam sürdükleri müddetçe nimetlendirilmişlerdir. Böyle dönemlerde güzel şehirlerde, bolluk ve refah içinde yaşamışlardır. Öte yandan, peygamberlere isyan ettikleri, zorluk çıkardıkları, bozgunculuğa ve putperest ahlaka eğilim gösterdikleri dönemlerde ise zorlu bir hayat sürmüşlerdir.

Allah'ın bu konuda Kuran'da verdiği örneklerden birisi, Yahudilerin güzellik ve hayırla karşılaşacaklarını bildikleri halde, Allah'ın emrine itaatsizlik ederek kendilerine bildirilen şehre girmek istememeleridir. Allah, bu olayı Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Hani, Musa kavmine (şöyle) demişti: "Ey kavmim, Allah'ın üzerinizdeki nimetini anın; içinizden peygamberler çıkardı, sizden yöneticiler kıldı ve alemlerden hiç kimseye vermediğini size verdi. Ey kavmim, Allah'ın sizin için yazdığı (girmenizi emrettiği) kutsal yere girin ve gerisin geri arkanıza dönmeyin; yoksa kayba uğrayanlar olarak çevrilirsiniz." Dediler ki: "Ey Musa, orda zorba bir kavim vardır, onlar çıkmadıkları sürece biz oraya kesinlikle girmeyiz. Şayet ordan çıkarlarsa, biz de muhakkak gireriz. (Maide Suresi, 20-24)

Allah'ın kendilerine çeşitli nimet verdiği, Firavun'un zulmünden kurtardığı, pek çok mucizeler gösterdiği bir toplumun kuşkusuz Allah'ın emirlerine karşı çok teslimiyetli olmaları ve Allah'a tevekkül etmeleri gerekir. Ne var ki, bazı Yahudiler bunun farkına varamamış ve nankörce bir tavır sergilemişlerdir. Bu tavırlarından dolayı Allah'ın bu Yahudilere verdiği karşılık ise şu şekildedir:

(Allah) Dedi: "Artık orası kendilerine kırk yıl haram kılınmıştır. Onlar yeryüzünde 'şaşkınca dönüp duracaklar.' Sen de o fasıklar topluluğuna üzülme." (Maide Suresi, 26)

İnkarcı ahlakına yatkın olan Yahudilerin davranışları ile ilgili Kuran'da verilen bir başka örnek de, kendilerine verilen nimetlere karşı şükredici olmamaları ve daha fazlasına sahip olmak için hırsa kapılmalarıdır:

(Yine) Hatırlayın; Musa kavmi için su aramıştı, o zaman Biz ona: "Asanı taşa vur" demiştik de ondan oniki pınar fışkırmıştı, böylece herkes içeceği yeri bilmişti. Allah'ın verdiği rızıktan yiyin, için ve yeryüzünde bozgunculuk (fesad) yaparak karışıklık çıkarmayın. Siz (ise şöyle) demiştiniz: "Ey Musa, biz bir çeşit yemeğe katlanmayacağız, Rabbine yalvar da, bize yerin bitirdiklerinden bakla, acur, sarmısak, mercimek ve soğan çıkarsın." (O zaman Musa:) "Hayırlı olanı, şu değersiz, şeyle mi değiştirmek istiyorsunuz? (Öyleyse) Mısır'a inin, çünkü (orada) kendiniz için istediğiniz vardır" demişti. Onların üzerine horluk ve yoksulluk (damgası) vuruldu ve Allah'tan bir gazaba uğradılar. Bu, kuşkusuz, Allah'ın ayetlerini tanımazlıkları ve peygamberleri haksız yere öldürmelerindendi. (Yine) bu, isyan etmelerinden ve sınırı çiğnemelerindendi. (Bakara Suresi, 60-61)

Buraya kadar verilen örnekler, tüm toplumların ibret alması gereken tavırlardır. Allah insanlardan şükredici olmalarını, Kendisine ve elçilerine itaat etmelerini, teslimiyetli olmalarını ve her koşul altında vicdanlı davranmalarını ister. İnsanlara güzel ahlakı emreder. Allah'ın, Yahudilere Hz. Musa'yı ve hak kitabı göndermesi, onları Firavun'un zulmünden kurtarması ve kendilerine güzel makamlar vermesi çok büyük bir lütuftur. Bu lütuf karşısında yapılması gereken

ise, Allah'ın emirlerine eksiksiz itaat etmektir. Ne var ki Yahudilerin bir kısmı inkarcı ahlakta direnmiş ve büyük kısmı da bilgisizce bu kişilerin peşinden sürüklenmiştir.

Bunların yanı sıra Allah'ın Yahudilere emrettiği çok önemli bir hüküm daha vardır: Yeryüzünde bozgunculuk çıkarmamak ve barışsever olmak:

Hani sizden "Birbirinizin kanını dökmeyin, birbirinizi yurtlarınızdan çıkarmayın" diye misak almıştık. Sonra sizler bunu onaylamıştınız, hala (buna) şahitlik ediyorsunuz. Sonra (yine) siz, birbirinizi öldürüyor, bir bölümünüzü yurtlarından sürüp-çıkarıyor ve günah ve düşmanlıkla aleyhlerinde ittifaklar kuruyor ve size esir olarak geldiklerinde onlarla fidyeleşiyordunuz. Oysa onları çıkarmanız, size haram kılınmıştı. Yoksa siz, Kitabın bir bölümüne inanıp da bir bölümünü inkar mı ediyorsunuz? Artık sizden böyle yapanların dünya hayatındaki cezası aşağılık olmaktan başka değildir; kıyamet gününde de azabın en şiddetli olanına uğratılacaklardır. Allah, yaptıklarınızdan gafil değildir. (Bakara Suresi, 84-85)

Dolayısıyla, günümüzde de samimi olarak Allah'a ve ahiret gününe iman eden Yahudilerin, geçmişte atalarının yaptıkları bu ve benzer hatalardan şiddetle sakınmaları ve Allah'ın kendilerine emrettiği gibi yeryüzünde barışın savunucusu ve koruyucusu olmaları gerekir. Allah'ın yukarıdaki ayette buyurduğu gibi, kendileri 'kan dökmemeye söz vermiş ve bu sözü onaylamışlardır.'

ATEİST SİYONİZMİN KÖKENLERİ

Ateist Siyonizm temelden din dışı bir ideolojidir ve zaten onu zararlı, tehlikeli, yıkıcı hale getiren asıl neden de budur. Ancak radikal Siyonizmin bir de Yahudi inançları içinde yer alan bazı kaynakları, öncülleri vardır. Bu bölümde bunu inceleyeceğiz.

Yahudilik İlahi bir dindir. Allah'ın insanlara yol gösterici olarak indirdiği Tevrat'a dayanır. Ancak bir önceki bölümde incelediğimiz gibi, Yahudi tarihi içinde sık sık bu İlahi temelden sapmalar olmuştur. Bu sapmalar doğrudan dinden uzaklaşma şeklinde olduğu gibi, dini dejenere etme şeklinde de yaşanmıştır. Bu ikinci sapmanın en belirgin şekli, Yahudilik içinde, son derece kibirli, katı ve Yahudi olmayan insanlara karşı husumet dolu radikal bir eğilimin gelişmesidir.

İlginçtir ki elimizdeki Yeni Ahit'in (İncil'in) içinde, Yahudilerin bu dini görünüşlü sapmasını eleştiren önemli pasajlar vardır.

Hz. İsa'nın ağzından aktarılan bu İncil pasajlarında, Yahudi toplumuna önderlik eden din adamlarından bazılarının çok kibirli, katı ve yabancılara düşman oldukları anlatılır ve samimi dindar Yahudiler bunlara karşı uyarılır. Örneğin Markos İncili'nde şöyle yazılıdır:

İsa ders verirken şöyle dedi: "Uzun kaftanlar içinde dolaşmaktan, meydanlarda selamlanmaktan, havralarda en seçkin yerlere ve şölenlerde başköşelere kurulmaktan hoşlanan din bilginlerinden sakının. Dul kadınların malını mülkünü sömüren, gösteriş için uzun uzun dua eden bu kişilerin cezası daha da ağır olacaktır." (Markos, 12: 38-40)

İncil'de söz konusu samimi olmayan din adamları hakkında dikkat çekilen bir diğer özellik de Yahudi olmayanlara karşı çok önyargılı ve düşmanca davranmalarıdır. Hatta bu nedenle Hz. İsa'nın Samiriyeli (Yahudi olmayan) bir kadına iyilik etmesini garipsedikleri anlatılır.

Allah bizlere, bu katı kalpliliği, samimi olmayan Yahudilerin durumunu haber veren bir Kuran ayetinde de bildirmiştir:

Sözleşmelerini bozmaları nedeniyle, onları lanetledik ve kalplerini kaskatı kıldık. Onlar, kelimeleri konuldukları yerlerden saptırırlar. (Sık sık) Kendilerine hatırlatılan şeyden (yararlanıp) pay almayı unuttular. İçlerinden birazı dışında, onlardan sürekli ihanet görür durursun. Yine de onları affet, aldırış etme. Şüphesiz Allah, iyilik yapanları sever. (Maide Suresi, 13)

İşte bugün radikal Siyonizm dediğimiz ve gerçekte din dışı olan ideolojinin temeli "katı kalpli", kibirli Yahudi tavrıdır. Bu tavra sahip olan Yahudiler, dine karşı

temelde gösteriş amaçlı bir bağlılık göstermişler ve koyu bir bağnazlık geliştirmişlerdir.

Bu durum, Yahudilerin bir kısmının tarih boyunca Allah'ın kendilerine gönderdiği peygamberlere karşı tutumlarında da belirleyici rol oynamıştır. Batıl inançlarından kopmak istemeyen Yahudiler, peygamberlere itaat etmekten ve hak dine uymaktan şiddetle kaçındıkları gibi, peygamberler ve iman edenler aleyhinde de türlü tuzaklar kurmuşlardır. Allah Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Andolsun, Biz İsrailoğullarından kesin söz almış (misak) ve onlara elçiler göndermiştik. Onlara ne zaman nefislerinin hoşuna gitmeyen bir şeyle bir elçi geldiyse, bir bölümünü yalanladılar, bir bölümünü de öldürdüler. (Maide Suresi, 70)

Elçilerin kendilerine tebliğ ettikleri hak din çoğu zaman bu kimselerin menfaatleri ile çatışmış, bu nedenle peygamberleri öldürmeye dahi yeltenmişlerdir.

Bu artniyetli kimselerin en belirgin özelliklerinden birisi de bir şekilde hak dini dejenere etmiş olmalarıdır. Bunun bazı örnekleri Yahudilerin kutsal kitabı olan Tevrat'ta görülür. Tevrat, Allah'ın Hz. Musa'ya vahyetmiş olduğu kutsal bir kitaptır, ancak sonradan tahrif edilmiştir. Allah Hz. Musa'ya toplumunu doğruya yöneltmesi, onlara Kendi emirlerini bildirmesi için Tevrat'ı indirmiştir. Allah Kuran'da "Gerçek şu ki, Biz Tevrat'ı, içinde bir hidayet ve nur olarak indirdik..." (Maide Suresi, 44) şeklinde buyurur. Hz. Musa ve onun ardından gelenler, insanlar arasında Tevrat ile hükmetmiştir:

Gerçek şu ki Biz Tevrat'ı içinde bir hidayet ve nur olarak indirdik. Teslim olmuş peygamberler Yahudilere onunla hükmederlerdi. Bilgin-yöneticiler (Rabbaniyun) ve yüksek bilginler de (Ahbar) Allah'ın kitabını korumakla görevli kılındıklarından ve onun üzerine şahidler olduklarından (onunla hükmederlerdi.) Öyleyse insanlardan korkmayın Benden korkun ve ayetlerimi az bir değere karşılık satmayın. Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse işte onlar kafir olanlardır. (Maide Suresi, 44)

Ne var ki, Hz. Musa'nın ölümünün ardından, inkarda direnen bir kısım Yahudiler Tevrat'ı değiştirip bozmuşlar ve ortaya bugün Eski Ahit olarak adlandırılan Muharref Tevrat çıkmıştır. Muharref Tevrat incelendiğinde içinde Allah'ın birliği, Allah korkusu, adil olmak, tevazulu davranmak, hırsızlık yapmamak, zinadan sakınmak, hile yapmamak, masum insanların canına kastetmemek gibi hak dinin izlerini taşıyan pek çok hükümle karşılaşılacaktır. Öte yandan, yine aynı kitabın içinde dejenere olduğu açıkça anlaşılan pek çok batıl efsane ve hüküm de yer almaktadır. Söz konusu efsaneler ve hükümler incelendiğinde ise ortaya çarpıcı bir gerçek çıkar: Bunlar Yahudi halkının çoğunlukla pagan kültürlerden etkilenerek kapıldıkları yanılgılardır. Ve Yahudiler içinde paganizme bağlı kalmakta direnen bir

grup insan tarafından nesilden nesile aktarılarak neredeyse ilk hali ile muhafaza edilmiştir.

Bu durum, Yahudiliğin ana unsurlarının nesiller boyunca aktarılan efsaneler, mitolojik kavramlar, egzotik sembollerden oluşan bir felsefe haline gelmesine neden olmuştur.

Gerçekten de mitolojik kavramlar ve semboller, özellikle eski Mısır efsaneleri ve bu efsanelerde yer alan sözde kutsal kavramlar, Yahudi felsefesinde önemli bir yer tutar. Yahudi felsefesinin temel taşlarını ise Kabala ve Talmud oluşturur.

Yahudi İdeolojisinin Mistik Boyutu: Kabala

Yahudilikte meydana getirilen dejenerasyonun "yasa" yönünü Talmud'da görmek mümkünken, mistik yöndeki dejenerasyonu da Kabala'da görmek mümkündür.

Kabala İbranice'de 'gelenek' anlamına gelir. Yahudi ruhbanlarının asırlardır birbirlerine aktardıkları ve Eski Ahit'in gizli anlamları ile ilgilenen bir tür okültizm ve mistisizm yöntemidir. Kara büyü ile yakından ilişkili olan Kabala, Yahudi felsefesinden derinden etkilenen masonluk gibi pek çok örgüt ve tarikat tarafından da benimsenmiştir.

Kabala, özellikle Ortaçağ'dan başlayarak 17. yüzyılın sonuna kadar devam eden süreç içinde çok gündemdeydi ve dönemin toplumları üzerinde büyük etkisi vardı. Bu dönemde, Hıristiyan toplumu içinde de bazı gruplar Kabala ile yakından ilgilenmişlerdir. Bunun en önemli nedenlerinden birisi, Kabala'nın içinde saklı olduğuna inanılan sırlar ve mistik öğretilerdir.

Yahudiler, Kabala'da saklı olan ilmin ancak çok az insan tarafından kavranabileceğine inanırlar. Eski Ahit'te pek çok insanın farkına varamayacağı veya anlayamayacağı sırların, Kabala'ya vakıf olan kişi tarafından çözüleceği düşünülür. Kabala metinleri, bilinen kitaplardan farklı olarak, çok az kimsenin anlıyabileceği şekilde yazılmıştır. Kitapta anlamsız gibi görünen çok sayıda sembol vardır. Bazı metinlerde yazı kimsenin anlayamaması için şifrelenmiştir. Bu yüzden Kabala'yı tamamen anlamak mümkün değildir. Gerçek manasını Yahudi olmayanın (ve Yahudilerin büyük bir kısmının da) tam bilmediği Kabala, ancak hakkında yazılmış olan kitaplar ile tanınabilir.

Bu konudaki sorun ise şudur: Aslında Kabala, Yahudilik dışı bir kaynaktan, Eski Mısır'ın ve Mezopotamya'nın bazı putperest toplumlarının pagan öğretilerinden kaynak bulmaktadır. Bu öğretilerin temel bir unsuru olan "büyü", bu nedenle Kabala'nın da önemli bir parçasıdır.

Kabalist öğreti, evrendeki metafizik dengeler, şeytani güçler ve bilinçaltı dünyasıyla yakından ilgilenir ve bunları büyü yöntemleri ile etkilemeyi amaçlar. Ünlü Yahudi araştırmacı Shimon Halevi, Kabala, Tradition of Hidden Knowledge (Kabala ve Gizli Sırlar Geleneği) adlı kitabında Kabala'yı şöyle tanımlamaktadır:

Pratikte Kabala, kötülüklerle ilgilenmenin yolu ve semboller yoluyla psikolojik dünya üzerinde güç kazanmanın tehlikeli bir sanatı ve büyüye dayalı bir formudur.1

Kabala'nın en önemli özelliği, büyü ile yakından ilgili olmasıdır. Kabala'yı tanıtan en tanınmış kitaplardan biri Die Kabala (Von Papus) da, Kabala-büyü ilişkisi şöyle vurgulanır:

Kabala'nın teorisi, büyünün genel teorisine bağlanır.2

Kabala çalışmalarına özellikle Ortaçağ'da kimi Yahudiler tarafından öncelik verilmiştir. Ortaçağ Avrupası'nın skolastik yapısı, Yahudiler üzerinde çeşitli kısıtlamalara ve baskılara neden olmuş, bu dönemde, Kabala'da yer alan gizli öğretilerin hayata geçirilmesi ile Yahudi toplumunun kurtuluşa ereceği düşüncesi yaygınlaşmıştır. Kabala'da belirtilen çeşitli egzotik ritüellerle, tüm Yahudileri içinde bulundukları durumdan kurtarıp, onları 'dünyanın efendileri' yapacağına inanılan Mesih'in yeryüzüne gelişinin hızlandırılacağına inanılmıştır. Kabalist hahamlar bunun için kişisel yoğunlaşma, derin konsatrasyon ve çile egsersizleri ile garip ritüeller yapmışlar, birtakım ayin ve trans yöntemleri kullanmışlardır.

Bu batıl inanış ve uygulamalar, 13. yüzyılda Granadalı haham Moses de Leon tarafından yazılan Zohar kitabı ile doruğa ulaşmıştır.

Kabala'nın Sırları, Zohar ve Sefirot

Zohar her ne kadar 13. yüzyılın sonunda yazılmış olsa da içerdiği bilgilerin geçmişinin 2. yüzyıla kadar dayandığı kabul edilir. İçinde antik dünyanın farklı ilimlerinin bulunduğuna inanılan Zohar'da en çok üzerinde durulması gereken, 'Sefirot' kavramıdır.

Sefirot aslında bir tür şemadır. Kabalacılar, Sefirot'un Allah'ın evreni yaratışının bir tür temsili ve yansıma şekli olduğunu iddia ederler. Bu mistik doktrine göre, evrendeki tüm olaylar Sefirot'a göre şekillenmektedir. İnsanın ruhundan evrenin yapısına kadar herşey Sefirot şeması ile uyumludur. Tüm varlıklar Sefirot'a göre konumlanır, yaşam Sefirot'a göre şekillenir. Dolayısıyla çeşitli ritüeller ile Sefirot üzerinde yapılacak oynamaların, olayların gidişatını kişinin istediği yönde değiştirebileceğine inanılır. Bu sapkın inanışa göre, bunu herkes yapamaz, bunun için Kabala başta olmak üzere tüm mistik bilgilere sahip olmak gerekir.

Kısaca, Kabalacıların Sefirot'a önem vermelerinin temelinde bu yolla 'tarihe yön verebileceklerine' inanıyor olmaları vardır.

"Hiç şüphesiz, Biz herşeyi kader ile yarattık" (Kamer Suresi, 49) ayetinde de buyurulduğu gibi, Allah tüm evreni ve insanlığı belirlenmiş bir kader ile yaratmıştır ve hiçbir varlığın, Allah'ın dilemesi dışında, bu kaderin dışına çıkması mümkün değildir.

Yahudi yazar Eli Barnavi, Kabala'yı ve Sefirot'un Kabalacılar için taşıdığı önemi şöyle anlatır:

Kabala, Ortaçağ'daki ilk ortaya çıkışını 12. yüzyılda Güney Fransa'daki Provins'de yaptı. Bununla birlikte asıl doruk noktasına 13. yüzyılda Sefer ha-

Zohar'ın yazılımıyla birlikte İspanya'da ulaştı... Burada geliştirilen Kabala teorisine göre kutsallık, kendisini, Allah ve yaratılış arasındaki ilişkiyi açıklayan on Sefirot ile açıklıyordu. Bu Sefirotlar, Tanrısal aklı temsil ettiklerine göre, bütün varlıklar da bunlara göre konumlanabilirdi. Bu durumda insan, bazı ritüelleri uygulayarak, bu Sefirotları etkileyebilir ve dolayısıyla dünyanın gelişimine yön verebilirdi. Bu Sefirot teorisi, İspanya'daki Kabalacı öğretinin temel noktası haline geldi.3

Hatta Zohar kitabında insanın davranışlarının İlahi dünya üzerinde etkileri olacağı gibi bir sapkınlığa da kapsamlı olarak yer verilmektedir. Ancak tüm bunlar, hak din ile çelişen çok batıl inanışlardır. Zaten gerek Kabala'da, gerek Sefirot şemasında gerekse bu ritüellerde kullanılan semboller ve tanımlar da bu inanışın hak din öncesi putperest dönemden geldiğini göstermektedir. Eski Mısır yazıtları üzerindeki semboller dikkatli bir gözle incelendiğinde Kabalistik semboller ile benzerlikleri dikkati çekmektedir.

Unutmamak gerekir ki, egzotik ve mistik inanç ve uygulamalarla dünya üzerinde etki oluşturabileceğine inanmak çok büyük bir sapkınlıktır. Dünya üzerinde gelişen her olay Allah'ın bilgisi ve izni ile gerçekleşir. Allah ayetlerde şu şekilde bildirmiştir:

Onların işlemiş oldukları herşey kitaplarda (yazılı)dır. Küçük, büyük herşey satır satır (yazılı)dır. (Kamer Suresi, 52-53)

Dolayısıyla, Kabalistler en gizemli ritüelleri yaptıklarını sandıkları ve tarihe yön verdikleri yanılgısına kapıldıkları anda da aslında Allah'ın kendileri için dilemiş olduğu kaderi yaşamaktadırlar. "Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın" (Neml Suresi, 75) ayetinde de bildirildiği gibi, yeryüzünde olan ve biten herşey Allah katındaki kitapta bellidir. Kimsenin bunun dışında bir yaşam sürebilmesi ya da buna müdahalede bulunabilmesi kesin olarak mümkün değildir. Böyle batıl inançlara kapılanlar, ciddi bir aldanış içindedirler.

Kabala'nın günümüz Yahudiliğine ve ateist Siyonizme olan en büyük (ve negatif) mirası ise, söz konusu "tarihin değiştirilebileceği" yanılgısı olmuştur. Bu nedenledir ki, temelde din dışı bir hareket olan Siyonizm ortaya çıktığında ve Yahudiler için dini bir umut olan "Kudüs'e dönüş" ülküsünü din dışı ve siyasi bir hedef haline getirdiğinde, Kabalacı hahamlar bu projeye destek vermişlerdir. Ateist Siyonizme destek veren az sayıdaki dini liderden biri olan Haham Avraham Yitzhak Hacohen Kook, ünlü bir Kalabacı'dır ve Siyonizmi Mesih'in gelişinin insan eliyle hızlandırılması olarak tanımlamıştır. (Buna karşılık pek çok Yahudi ise bunu bir "sekülerleşme" olarak görmüşlerdir ve bunda haklıdırlar. Bu gün de ateist Siyonizme karşı çıkan dindar Yahudiler, söz konusu "sekülerleşmeyi" reddedenlerdir.)

ATEİST SİYONİST İDEOLOJİ

Siyasi ateist Siyonizm, aşırı milliyetçilik akımlarının hızla yayıldığı 19. yüzyıl Avrupası'nda, Theodore Herzl'in önderliğinde ortaya çıktı. Hareketin önderliğini yapan Yahudilerin hiçbiri dindar değildi; hatta aralarında pek çok ateist de vardı. Bu Allah'sız, dinsiz Siyonizm büyük devletlerin yönetici kadrolarında kendisine önemli destekler buldu. Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılışının ardından ateist Siyonist hareket, ana hedefi olan Yahudileri Filistin'e yerleştirme projesini hızla hayata geçirdi. II. Dünya Savaşı sırasında Nazilerin soykırımına maruz kalan Yahudilerin de ateist Siyonistler tarafından büyük kafileler halinde Filistin'e götürülmesi ile birlikte, Siyonistler hedeflerine bir adım daha yaklaşmış oldular. Ancak ateist Siyonistlerin hedeflerini gerçekleştirmeleri çok kanlı ve acımasız oldu. Söz konusu saldırganlık ve acımasızlık günümüzde de halen devam etmektedir. Bunun temelinde de ateist Siyonizmin ırkçı, saldırgan ve işgalci bir ideoloji olması yatmaktadır.

Ateist Siyonist ideoloji Yahudileri bir vatanda toplamayı ve bağımsız bir Yahudi devleti kurmayı hedeflerken, dini değerlerden ziyade ulusal değerleri ön plana çıkarmaktaydı. Ateist Siyonistlere göre, Yahudiler yalnızca ayrı bir dini topluluk değil, ayrı bir ulus, ayrı bir ırktı ve bu ırka mensup tüm insanların tek bir çatı altında toplanması gerekiyordu. Bu çatının neresi olacağı sorusuna da ateist Siyonistler dini değil, din dışı bir cevap aramışlar ve önce Uganda'yı düşünmüşlerdi. Tarihe "Uganda Planı" olarak geçen proje işlemedi ve ateist Siyonist hareket hedef olarak Filistin'de karar kıldı. Ancak Filistin'e önem vermelerinin nedeni, bu bölgenin dini anlamı değil, "Yahudi ulusunun tarihsel vatanı" oluşuydu. Bu plan ortaya atılırken, Filistin topraklarında yaşamakta olan toplumlara ne yapılacağı, onların nasıl bir sonla karşılaşacağı ise tartışılmıyordu bile. Çünkü Filistin'de yaşayan halk ateist Siyonistler tarafından yok sayılmaktaydı.

Bu yoksayış, ateist Siyonist ideoloji tarafından 19. yüzyılın hakim ideolojisi olan Sosyal Darwinist bir mantıkla açıklanıyordu. Buna göre, sözde "Avrupalı ileri uluslar" arasında yer alan Yahudiler Filistinlilerden üstündü ve Filistinliler, Yahudilerin dilediği gibi hareket etmeye mecburdu. Darwinizm'in yoğun etkisi ile, ateist Siyonistler Filistinlileri sözde henüz gelişimini tamamlayamamış bir tür hayvan olarak adlandırıyor, dolayısıyla bu tür "aşağı" ırkların sonunun ne olacağı ile ilgilenmiyorlardı. Bu Sosyal Darwinist ideoloji, ateist Siyonist ideolojiye damgasını vurdu. Öyleki neredeyse bir asır sonra bile, İsrail Başbakanı İzak Şamir, BM'in ateist Siyonizmi ırkçılık olarak kabul eden kararı onaylamasının ardından yaptığı açıklamada şöyle diyordu:

Ağaçlardan inen insanlardan meydana gelen ulusların dünyanın liderliğini üstlenmeleri kabul edilebilecek bir şey değildir. İlkeller nasıl kendilerine ait fikirlere sahip olabilirler? Birleşmiş Milletler'in kararı bir kez daha bize göstermiştir ki, biz diğer uluslar gibi değiliz.4

Burada bir noktayı belirtmek ve Siyonizmi ne anlamda eleştirdiğimizi açıklamak gerekir. Kuşkusuz yaşadıkları ülkelerde zulme maruz kalan Yahudilerin dünyanın istedikleri yerine göç etmeleri ve orada kendilerine yeni bir yurt kurmaya

çalışmaları son derece insani ve haklı bir taleptir. Yerleşmeyi istedikleri ülkenin Filistin olmasında da hiçbir sakınca yoktur. Siyonizm, eğer sadece bunu amaçlasaydı, meşru bir hareket olurdu. Ancak sorun, Siyonizmin ateistlerce sömürgeci ve işgalci bir projeye dönüşmesiyle başlamıştır. Haksız olan, asırlardan beridir söz konusu topraklarda yaşamakta olan insanların zorla ve baskıyla evlerinden, topraklarından çıkarılmaları, yurtlarını terk etmek istemeyenlerin ise acımasızca katledilmesidir. İşte Siyonizmi haksız kılan budur.

Ateist Siyonizm Din Dışı Bir İdeolojidir

Hıristiyan dünyasında ateist Siyonizme sempati duyan çevrelerin en büyük yanılgıları Siyonizmin dini temele dayanan bir ideoloji olduğunu sanmalarıdır. Oysa ateist Siyonizm gerek kurucularının zihniyeti gerekse savunduğu görüşler ile tamamen din dışı bir ideolojidir. İdeoloji, ırkçılığı ve Kabala'daki "tarihi değiştirme" projesini kısmen devralmış ve bunları din dışı bir anlayışla yorumlamış ve kullanmıştır.

Hareketin kurucularının kimliği bu konuda oldukça aydınlatıcıdır. Öncelikle, bilindiği gibi siyasi Siyonizmin kurucusu olan Theodore Herzl dini bilince sahip olmayan birisiydi. Herzl'in ardından hareketin lideri olan Max Nordau da ateist olduğunu açıkça ilan etmekteydi. İdeolojinin hem kurucuları hem de sonradan gelen takipçileri için asıl olan Yahudi 'ırkı'nın saflığının korunabilemesi idi. Max Nordau, ateist Siyonizme yönelik, "Siyonizm dini değil, ırkçı bir ideolojidir" eleştirisine cevap olarak, bu konuda kendisini eleştirenlerle kesinlikle "hemfikir" olduklarını söylüyordu.5

Gerçekte Herzl ve Nordau gibi ateist Siyonizm kurucularını ve onları izleyen kuşakları etkileyen fikirler, 19. yüzyıl Avrupası'nın din dışı ideolojileriydi. Bunun en belirgin örneklerinden biri "sağ kanat Siyonizmin kurucusu" olarak bilinen Zeev Jabotinsky'di. Hitler ve Mussolini hayranı olan Jabotinsky, bu faşist diktatörlerin ırkçı ideolojisinin Yahudi versiyonunu oluşturmak istemişti. Siyonizm tarihi konusunda uzman araştırmacılardan biri olan Lenni Brenner, Jabotinsky'den söz ederken şöyle yazar:

Jabotinsky'nin ırkçılığının kökenlerini görmek kolaydır. 20. yüzyılın yüzyıl başlarındaki zengin Batı dünyası, ırklar arasındaki biyolojik çatışmaya dair Sosyal Darwinist fikirlerle istila edilmiştir ve bu fikirler de çok geç kalmadan erken Siyonistler arasında kök salmıştır.6

Jabotinsky'nin görüşleri, İsrail'in kurulmasıyla birlikte Herut Partisi'nin temelini oluşturmuştur. Herut zamanla diğer bazı küçük partilerle birleşerek Likud'a dönüşmüştür. Menahem Begin, İzak Şamir, Benjamin Netanyahu veya Ariel Şaron gibi İsrail'in radikal, sertlik yanlısı politikacıları Likud'un liderleridir. Bir başka deyişle, 2000'li yılların başında İsrail'in başbakanlık koltuğuna oturan ve uzlaşmaz politikalarıyla şiddeti körükleyen Ariel Şaron'un fikri kökleri, Jabotinsky'nin Sosyal Darwinizm'ine uzanmaktadır. Bu "Sosyal Darwinist Siyonizm", İsrail'in bugüne kadar işlediği insanlık suçlarının çıkış noktasıdır.

Konunun en önemli yanı ise, söz konusu Siyonizm anlayışının, tamamen seküler ve hatta din-karşıtı bir ideoloji olan Sosyal Darwinizm'den kaynak bulmasına rağmen, dini bir söylem kullanmasıdır. Likud ve ondan da radikal olan İsrailli partiler; tüm Filistin topraklarını ilhak etme, Filistinlileri katliamdan geçirme veya sürgün etme ve hatta diğer Arap ülkelerinin topraklarını işgal etme gibi acımasız hedeflerini, Yahudi dininin kavramlarını kullanarak, Muharref Tevrat pasajlarından alıntılar yaparak meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar.

Oysa bu büyük bir yanılgıdır. Yahudilik, aynen İslamiyet ve Hıristiyanlık gibi, İlahi bir dindir ve haksız şiddet kullanımına hiçbir şekilde izin vermez. Yahudi dini, Allah'ın Hz. Musa aracılığıyla İsrailoğulları'na indirdiği kutsal hükümlere dayalıdır ve bu hükümler -tarih içinde bazı dejenerasyonlara uğramış da olsalar- genel olarak adalet, barış ve merhameti emreder. Sosyal Darwinist bir ideoloji olan ateist Siyonizmin, kendisine Muharref Tevrat'tan destek bulmaya çalışması, bir zamanlar Mussolini ve Franco gibi faşistlerin Katolik Kilisesi'ni kendi ideolojilerini desteklemek için kullanmaya çalışmalarına benzer bir ikiyüzlülüktür.

Bu gerçek, ilk baştan beridir ateist Siyonizmin dindar Yahudiler tarafından şiddetle eleştirilmesine yol açmıştır.

Bunlardan biri olan Lubavich hahamı Sholem Dov Ber Schneersohn, henüz İsrail'in kurulmadığı yıllarda, ateist Siyonizmin Yahudilik açısından bir sapma olduğunu şöyle açıklamıştı:

Siyonistlerin tüm yazılarından görülmektedir ki, ana amaçları ve faaliyetleri, Yahudi halkı arasında, Tevrat'ın ve Tevrat emirlerinin tek hedefinin ulusal duyguları güçlendirmek olduğu izlenimini oluşturmaktadır. Bu teori, kendilerini Siyonist ideali gerçekleştirmeye adamış olan araçlar gibi gören gençlik arasında kolayca görülebilir. Kendilerini Tevrat'tan ve hükümlerinden tamamen bağımsız görmektedirler. Onlara göre ulusçuluk dinin yerini almıştır...

Siyonistler, kardeşlerimizi bağımsız bir ulus ve devlet amacına yönelik olan Siyonist tutku uğrunda etkilemek için, kaçınılmaz olarak insanları Tevrat'tan ve onun emirlerinden uzaklaştırmaya çalışacak, veya onların Tevrat'a bağlılıklarını olabildiğince zayıflatmaya çabalayacaklardır ki, Tevrat'ın yerini ulusçuluk alsın. Çünkü bilinmektedir ki, Tevrat'a bağlı olanlar, değişerek bir başka inancı benimsemeye kapalıdırlar. Şu açık bir gerçektir ki, Siyonistler sadece Yahudilikten uzaklaşmakla kalmamakta, aynı zamanda, insanların kalbinden Tevrat'a ve hükümlerine yönelik manevi duygularını kasten silerek Yahudi ruhlarını tümüyle tahrip etmektedirler.7

Haham Schneersohn, ateist Siyonizmin kurucusu olan Theodore Herzl'in Yahudilikten ne kadar uzak bir insan olduğunu da, dini hükümlere kayıtsızlığını vurgulayarak belirtiyordu:

Herzl Kutsal Topraklara gittiğinde, Allah'tan tümüyle uzaktı. Kutsal Şehre (Yahudilikte iş yapmanın yasak olduğu) Cumartesi günü girerek, Tevrat'ın kutsallığına karşı çıktı... Tevrat'ı açıkça çiğnedi, hem de kutsal şehirde ve kutsal Tapınak mekanında ve Allah'ın gözünde kötü olanı yaptı.8

Haham Schneersohn'un ateist Siyonizme yönelik eleştirileri doğru çıktı. Ateist ve radikal Siyonistler, Yahudi dininin kavramlarını kullanmalarına karşın tümüyle din dışı bir proje ortaya koydular. Bugün de ateist Siyonizm, dini kavramları ulusal amaçlar için kullanmaya devam etmektedir. Bu gerçek yine pek çok dindar Yahudi tarafından da belirtilmekte ve şiddetle eleştirilmektedir. Bu dindar Yahudileri çatısı altında toplayan örgütlerden biri olan Neturei Karta, Siyonizme karşı oldukça ciddi eleştiriler getirmektedir. Neturei Karta'nın çeşitli medya organlarında ve internette yayınlanan bir bildirisinde şöyle denmektedir:

Neturei Karta gerçek Yahudiliğe bağlı, Siyonist harekete, onun somut örneği olan İsrail hükümetine ve onların kutsal topraklar üzerinde devam eden işgal ve saldırısına karşı olan, dünyadaki yüz binlerce Ortodoks Yahudiyi temsil eden bir cemaattir. Şu bilinen bir gerçektir ki, (tanınmış bir ateist tarafından oluşturulan) Siyonist hareketin, Yahudileri manevi olarak dinlerine bağlı insanlardan, ulusçu insanlara dönüştürme programına dindar Yahudilerin büyük çoğunluğu karşı çıkmışlar ve ünlü hahamlar ve bilginler de ısrarla Siyonistleri kınamışlardır. Bunun temel nedenleri şunlardır:

1) Onların (Siyonistlerin), Yahudiliğin Peygamberleri ve Bilgeleri tarafından vaat edilen "Kurtarıcı Mesih"i inkar etmeleri ve bunu maddesel ulusçu bir kavrama dönüştürmeleri (Bir ülke ve ordu kurulması gibi vs.)

2) Bu hareketin (Siyonizmin) kaçınılmaz olarak doğuracağı çatışmaları ve bunun sonucunda oluşacak olan vahşet ve yıkıcı sonuçları önceden görmeleri - özellikle de Arap halklarına karşı.

3) Siyonist hareketin, Tevrat'ta ve peygamberlerin yazılarında bize bildirilen "Kutsal Toprakların, günahları nedeniyle İlahi emirle Yahudilerin elinden alınması" şeklindeki İlahi hükmü üzeri örtülü bir biçimde inkar etmesi. Bu durumu düzeltmek için Siyonist ideolojinin iddia ettiği gibi insan/ordu kullanarak atılan her adımın, Tevrat'a aykırı olduğu ve eninde sonunda başarısızlıkla sonuçlanacağı açıktır.

Görüldüğü gibi Ordotoks Yahudilerin, Siyonist ideoloji veya onun insan yapımı "kurtuluş" projesi ile bir ilgileri yoktur, ancak sabırla Peygamberler tarafından bildirilen "Kurtarıcı Mesih"i beklemektedirler. Bize bildirildiği gibi, tüm insanların "Tek Yaratıcının" egemenliğini gördükleri zaman, İşaya peygamberin sözleri yerine gelmiş olacaktır: "İnsanlar kılıçlarını çekiçle dövüp saban demiri, mızraklarını bağcı bıçağı yapacaklar." (İşaya, 2:4) "9

Neturei Karta'nın üstteki açıklamasından aktarılan ve dindar Yahudilerin Mesih'in gelişiyle bekledikleri barış ortamını anlatan Muharref Tevrat pasajı ise şöyledir:

RAB uluslar arasında yargıçlık edecek,
Birçok halkın arasındaki anlaşmazlıkları çözecek.
İnsanlar kılıçlarını çekiçle dövüp saban demiri,
Mızraklarını bağcı bıçağı yapacaklar.
Ulus ulusa kılıç kaldırmayacak,
Savaş eğitimi yapmayacaklar artık. (İşaya, 2:2-4)

Görüldüğü gibi, Yahudilere Muharref Tevrat'ta vaat edilen Mesih dönemi, barış ve kardeşlik kavramlarına dayalıdır. Oysa bir tür "sahte Mesih" hareketi olan ateist Siyonizm, hem Yahudilere hem de diğer Ortadoğu halklarına savaş ve düşmanlık getirmiştir. Neturei Karta'nın Siyonizm hakkındaki açıklamasının devamında, bu konuda şu yorum yapılır:

İsrail hükümeti ve Siyonist liderlik, terör, aldatmaca ve hilekarlık yoluyla, bilgili olmayan pek çok kardeşimizi aldatmayı başarmış olmasına rağmen, halen kutsal topraklarda ve dışarıda yaşayan yüz binlerce Yahudi, Yahudiliğin gerçek bakış açısını korumakta, bunu Siyonist ulusçu ideoloji ile değiştirmeyerek ona sahip çıkmakta ve "İsrail"i tanımayı reddetmektedir. Bu Yahudiler milletler arasındaki çatışmalara karşı çıkmakta ve Araplarla ve dünyadaki tüm diğer milletlerle barış içerisinde yaşamak istemektedirler. Yeremya Peygamberin bize binlerce yıl önce söylediği "Sizi sürmüş olduğum kentin esenliği için uğraşın" hükmünde belirtildiği gibi. (Yeremya, 29:7)

Ayrıca, bizler Yahudi dini kurallarının ve ahlakının "İsrail" yönetimi tarafından kökünden kazınmasına karşı olmaya devam ediyoruz. Bu yönetimin üyelerinin çoğunluğu gerçekte din dışıdır ve hatta Yahudiliğin en temel emirlerini (örneğin Sabat gününe riayeti veya haram yiyeceklerle ilgili hükümleri) uygulamamaktadır; dahası yönetimleri Yahudiliğin ahlaki kurullarını hiçe saymaktadır.10

Her ne kadar Neturei Karta gibi çevrelerin savunduğu "İsrail'in yıkılması" şeklindeki radikal hedefe katılmasak ve İsrail'in (1967 öncesi sınırları içinde) var olma hakkını kabul etsek de, bu çevrelerin İsrail'e getirdiği eleştirilerin haklılık payını kabul ediyoruz. Gerçekten de Neturei Karta'nın belirttiği gibi ateist Siyonizmin en aldatıcı yönü, Yahudi dininin kavramlarını çarpıtarak kullanması ve böylece sahte dindar bir kimlikle ortaya çıkmasıdır. Bunun en açık örneğini, ateist Siyonizmin "seçilmişlik" kavramını çarpıtmasında görebiliriz.

Ateist Siyonizmin Dini Kavramları Çarpıtması

Ateist Siyonistler, Eski Ahit'te Yahudilerden "seçilmiş ve üstün bir ırk" olarak bahsedildiğini öne sürmekte, geçmişte yaşayan Yahudi toplumları ile dönemin inkarcı toplumları arasında yaşanan savaşlardan ve mücadelelerden örnekler vermektedirler. Böylece, ırkçılıklarına ve Araplara karşı yürüttükleri katliamlara sözde meşru bir zemin oluşturduklarına inanmaktadırlar. Oysa bu, art niyetli yorumlamalardan ibaret bir çıkarımdır. Allah'ın Yahudilere bir dönem 'seçilmişlik' vasfı vermiş olduğu, içlerinden pek çok peygamber çıkardığı doğrudur. Ancak bu, o dönem için geçerli olan bir durumdur. Bu konuyla ilgili Kuran ayetlerinden bazıları şu şekildedir:

Ey İsrailoğulları, size bağışladığım nimetimi ve sizi (bir dönem) alemlere üstün kıldığımı hatırlayın. (Bakara Suresi, 47)

Andolsun, Biz İsrailoğullarına Kitap, hüküm ve peygamberlik verdik, onları temiz ve güzel şeylerle rızıklandırdık ve onları alemlere üstün kıldık. (Casiye Suresi, 16)

Ayetlerde, Allah'ın bir dönem Yahudilere nimetler verdiği ve yine bir dönem onları diğer milletlere hakim kıldığı anlatılmaktadır. Ancak bu ayetlerde ateist Siyonistlerin anladığı anlamda daimi bir 'seçilmişlik' ve siyasi bir üstünlük ifade edilmemektedir. Birçok peygamberin bu soydan gelmiş olmasına ve Yahudilerin bir dönem geniş topraklarda hakimiyet kurmuş olmalarına işaret edilmektedir. Ayetlerde bu imani vasıfları nedeniyle Yahudilerin 'bir dönem alemlere üstün kılınmaları' anlatılmaktadır. Oysa elbette Yahudilerin Allah'ın hükümlerini göz ardı etmeleri, bu seçilmişliğin sonu anlamına gelir. Seçilmişlik, Kuran'da peygamberler ve kendilerine hidayet verilen kullar için kullanılmaktadır. Ayetlerde elçilerin seçildikleri, doğru yola iletildikleri ve Allah'ın onlara nimet verdiği ifade edilmektedir.

Bu konuyla ilgili bazı ayetler şu şekildedir:

Babalarından, soylarından ve kardeşlerinden, kimini (bunlara kattık); onları da seçtik ve dosdoğru yola yöneltip-ilettik. Bu, Allah'ın hidayetidir; kullarından dilediğini bununla hidayete erdirir. Onlar da şirk koşsalardı, elbette bütün yapıp-ettikleri 'onlar adına' boşa çıkmış olurdu. Bunlar, kendilerine kitap, hikmet ve peygamberlik verdiklerimizdir. Eğer bunları tanımayıp-küfre sapıyorlarsa, andolsun, Biz buna (karşı) inkara sapmayan bir topluluğu vekil kılmışızdır. (En'am Suresi, 87-89)

İşte bunlar; kendilerine Allah'ın nimet verdiği peygamberlerdendir; Adem'in soyundan, Nuh ile birlikte taşıdıklarımız (insan nesillerin)den, İbrahim ve İsrail (Yakup)in soyundan, doğru yola eriştirdiklerimizden ve seçtiklerimizdendirler. Onlara Rahman (olan Allah')ın ayetleri okunduğunda, ağlayarak secdeye kapanırlar. (Meryem Suresi, 58)

Ateist Siyonizmin ırkçı görüşlerine, Talmud ve Tevrat'tan çarpıtılarak alınan pasajlar da dayanak gösterilmiştir. Kuran'da bildirildiği gibi Tevrat nesiller boyunca aktarılırken bazı kötü niyetli Yahudiler tarafından tahrifata uğramış ve birtakım hurafeler bu İlahi kitaba dahil edilmiştir. Ateist Siyonist ideoloji ve onun öncüsü olan radikal Yahudi ırkçılığı, Muharref Tevrat'ın özelikle bu dejenere kısımlarına dayanmaktadır.

Ateist Siyonist çarpıtmanın ikinci bir aşaması, söz konusu üstünlük iddiasını 'diğer milletlere vahşet uygulama emri' gibi göstermesidir. Ateist Siyonistler bunun için Muharref Tevrat'ta yer alan bazı açıklamaları kaynak olarak kullanmaktadırlar. Buna göre Yahudilerin diğer milletlerden ve dinden insanları aldatmaları, mallarını ve mülklerini yağmalamaları ve hatta gerektiğinde kadınlar ve çocuklar da dahil olmak üzere onları katletmeleri olağandır. Oysa tüm bunlar gerçek dine aykırı zulümlerdir. Allah insanlara adaleti, dürüstlüğü, mazlumun hakkını korumayı, barışı ve sevgiyi emretmiştir.

Üstelik ateist Siyonistlerin kendilerine rehber edindikleri bu açıklamalar, yine Muharref Tevrat'ta yer alan diğer açıklamalarla da çelişmektedir. Muharref Tevrat'ta şiddetin ve zulmün kınandığına dair açıklamalar da vardır. Ancak ırkçı bir ideoloji olan ateist Siyonizm bunların hepsini göz ardı ederek kin ve öfkeye dayalı bir inanış oluşturmuştur. Samimi olarak Allah'a iman eden Yahudilerin de ateist Siyonist ideolojinin etkisi altında kalmak yerine, kitaplarında yer alan bu açıklamalara uymaları daha doğru olacaktır. Muharref Tevrat'da barışın, sevginin, merhametin ve güzel ahlakın övüldüğü açıklamalardan bazıları şu şekildedir:

Hükümde haksızlık etmeyeceksiniz; fakirin hatırını saymayacaksın, ve kudretlinin hatırına itibar etmeyeceksin; ve komşuna adaletle hükmedeceksin. Kavminin arasında çekiştiricilik edip gezmeyeceksin; komşunun kanına karşı ayağa kalkmayacaksın; ben RAB'IM... Öç almayacaksın, ve kavminin oğullarına kin tutmayacaksın; ve komşunu kendin gibi seveceksin; Ben RAB'IM. (Levililer, Bab 19, 15-17)

Ey adam, iyi olanı sana bildirdi; ve hak olanı yapmak, ve merhameti sevmek, ve Allah'la alçak gönüllü olarak yürümekten başka Rab senden ne ister? (Mika, Bab 6, 8)

Katletmeyeceksin. Zina etmeyeceksin. Çalmayacaksın. Komşuna karşı yalan şehadet etmeyeceksin. Komşunun evine tamah etmeyeceksin; (Çıkış, Bab 20, 13-17)

İslam ahlakına göre de dindar insanın yeryüzündeki hedefi barış, sevgi, adalet ve dostluk olmalıdır. Savaş temelde savunma amacına yöneliktir. Bir topluma karşı savaş açılmış olsa da, bu savaş sırasında masumların hayatı ve hukuku mutlaka korunmalıdır. Kadınların, çocukların ve yaşlıların katledilmelerine yönelik bir emir dine ait olamaz, ancak din adına uydurulmuş hurafelere ait olabilir. Allah Kuran'da hem bu gibi bozgunculukları lanetlemiş hem de bütün insanların Allah katında eşit olduklarını, üstünlüğün ırka, soya veya herhangi bir dünyevi değere göre değil, Allah'a yakınlık ve sevgiye yani takvaya göre olduğunu belirtmiştir:

Ey insanlar gerçekten Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz Allah katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk, yada soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Hıristiyanlığın temelinde de sevgi, barış ve hoşgörü vardır. Matta İncili'nde Hz. İsa'nın öğrencilerine "düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin" dediği yazılıdır. (Matta 5/44) Luka İncili'nde ise, Hz. İsa'nın "bir yanağına tokat atana diğer yanağını çevir" dediği bildirilir. (Luka, 6/29) Yeni Ahit'in hiçbir yerinde şiddeti meşrulaştıran hüküm bulunmamaktadır, masum insanların katledilmesi yönünde bir düşünceye ise kesinlikle yer yoktur. Bu durumda, samimi dindar Yahudilerin ve Hıristiyanların din dışı bir ideoloji olan ateist Siyonizme karşı Müslümanlarla ittifak yapmaları önem kazanmaktadır. Ne var ki, günümüzde

Hıristiyan dünyası içinde bazı kesimler, henüz bu gerçeğin tam anlamı ile farkına varabilmiş değillerdir.

Hıristiyan Dünyası Ateist Siyonizme Karşı Dikkatli Olmalıdır

Ateist Siyonizmin ilk ortaya çıktığı dönemlerde bazı Batılı devletlerden aldığı destek, günümüzde büyük ölçüde devam etmektedir. Söz konusu desteğin devam etmesinde yanlış bilgilendirmenin yanı sıra, ateist Siyonizmle ortak değerlere sahip olan masonluk örgütünün büyük etkisi vardır. Ateist Siyonizm gibi din karşıtı olan masonluk, bu ideolojinin vahşetini ve zulümlerini gizlemek, ateist Siyonistleri meşru bir mücadele yürütüyorlarmış gibi göstermek için faaliyette bulunmaktadır. Ve bu faaliyetlerde de oldukça başarılıdır. Özellikle Amerika'da söz konusu faaliyetlerin etkisi yoğun olarak hissedilmektedir.

Bu çalışmaların en önemli kısmını, medya aracılığı ile halkın yanlış bilgilendirilmesi ve çoğu zaman da bilgilendirilmemesi oluşturmaktadır. Halkın büyük çoğunluğu genellikle, İsrail saldırganlığına maruz kalan masum insanların başına gelenleri değil de, genellikle hep 'dört tarafı düşmanlarla çevrili küçük bir ülke olan İsrail'in ayakta kalma mücadelesi'ni öğrenmektedir. İsrail ordusu tarafından evleri yakılıp yıkılan sivillerden, okula giderken yolda katledilen çocuklardan, hastaneye gitmesine izin verilmeyen hastalardan, işkenceye maruz kalan gençlerden çoğunlukla Batı kamuoyunun kapsamlı bir bilgisi olmaz. İsrail lobisinin ve yandaşlarının medya üzerindeki etkisi nedeniyle, halk yalnızca İsrail'in içinde bulunduğu durumdan haberdar olur. Bu bilgiler de zaten genelde gerçeği yansıtmaz.

"İsrail'in bir düşman denizinin ortasında kalan küçük bir ada olduğu" efsanesi, aslında ateist Siyonistlerin işgallerini ve kıyımlarını göz ardı ettirmekte en çok başvurdukları slogandır. Günümüzde pek çok Yahudi akademisyen de bu içi boş hikayenin yalanlarını deşifre etmekte, İsrail'in hiç de sanıldığı gibi 'zor' bir durumda olmadığını vurgulamaktadırlar.

Bu sahte telkinin etkisi ile başta Amerika'da olmak üzere bazı çevrelerin bilinçsizce ateist Siyonistlere sempati duyması olağan karşılanabilir. Ancak samimi Hıristiyanlara düşen söz konusu yalan propagandanın ve bazı ön kabullerin etkisinden kurtulup, konuya sağduyu ve adaletle yaklaşmalarıdır. Günümüzde ateist Siyonizmin Ortadoğu'da neden olduğu terör, hiçbir vicdan sahibi insan tarafından kabul edilebilir gibi değildir. Yaşanan acımasız savaşın asıl sorumluluğunu üstlenen ateist Siyonistlerin zulümlerine son vermeleri için, Batı içinde buldukları desteğin kesilmesi gerekmektedir. Bu gerçekleşmediği müddetçe, ateist Siyonizm işgallerine ve katliamlarına pervasızca devam edecektir. Hayatını kaybeden binlerce insanın, sakat kalan yüzlerce çocuğun, yok edilen kasabaların, köylerin sorumluluğu inancı ne olursa olsun bütün vicdan sahibi insanlar tarafından üstlenilmelidir.

Unutmamak gerekir ki, ateist Siyonistler din ahlakının gereği olan şefkat, merhamet, hoşgörü, uzlaşmacılık, anlayış gibi değerlerden tamamen uzaktırlar.

Dahası Hıristiyanlara da dost olarak değil, birer "goyim" (Yahudi olmayanları ifade eden ve aşağılayıcı bir sıfat) olarak bakmaktadırlar. Hz. İsa'ya karşı olan husumetleri ortadadır. Dolayısıyla Hıristiyanların ateist Siyonizmi bir müttefik olarak görmeleri çok büyük bir yanılgı olur.

Ateist Siyonistler, bugüne kadar işgal etmiş oldukları topraklarla, yok ettikleri hayatlarla yetinmeyecek hep daha fazlasını talep edeceklerdir. Eğer Hıristiyan dünyası bugün ateist Siyonizmin vahşetine göz yumarsa, gelecekte aynı şiddetin kendilerine de yönelmeyeceğinden nasıl emin olabilirler? Nükleer silah gibi korkunç bir güce sahip olan ateist Siyonizmin saldırganlığı şimdi önlenemezse, ileride başedilmesi çok daha zor bir hal alabilir. Irak diktatörü Saddam'ın kitle imha silahlarına sahip olma ihtimali tüm dünyayı tedirgin etmekte iken, savaşa olan istekleri Saddam'dan geri kalmayacak olan radikal, ateist Siyonistlerin kitle imha silahları nasıl "tehlikesiz" bulunabilir?

Nitekim yakın geçmişte, ateist Siyonistlerin Hıristiyanların ibadethanelerine ve kutsal kabul ettikleri mekanlara düzenledikleri saldırılar, ateist Siyonistlerin kuralsız ve acımasız bir savaş içinde olduklarını gösteren önemli bir örnektir. Kutsal mekanların tahrip edilmesi, din adamlarının öldürülmesi hiçbir savaşta olağan karşılanamaz.

Polonya doğumlu bir Yahudi olan ve 40 yıldan uzun bir süre İsrail'de yaşamış ve 2001 yılında hayatını kaybetmiş olan kimya profesörü Israel Shahak, Jewish History, Jewish Religion and the Weight of Three Thousand Years (Yahudi Tarihi, Yahudi Dini ve 3 Bin Yılın Ağırlığı) adlı kitabında ateist Siyonizmin tüm dünya halkları için nasıl büyük bir tehdit unsuru olduğunu şöyle dile getirmektedir:

Bir Yahudi devleti olarak İsrail sadece kendisi ve komşuları için bir tehlike unsuru olarak kalmamakta, dünyadaki tüm Yahudiler, Ortadoğu'da veya diğer bölgelerdeki tüm dünya ülkeleri ve milletleri için büyük bir tehlike içermektedir.11

Eğer müdahale edilmezse, ateist Siyonist ideoloji vahşetini mevcut sınırlar içinde tutmayacak, kutsal kabul ettikleri, Nil'den Fırat'a kadar olan sınırlar içinde tüm komşu ülkeleri bu kör kuyunun içine çekmek isteyecektir. Bölgede hakim olduktan sonraki aşama ise, tüm dünyaya hükmetmek olacaktır. Bu ise din dışı, ırkçı, Sosyal Darwinist ve saldırgan bir ideolojinin dünyaya hakim olması demektir ki, böyle bir ortamda huzurdan, güvenlikten ve barıştan söz edilemeyeceği açıktır. Dolayısıyla Hıristiyan dünyasının ateist Siyonizme karşı alacağı tavırda, bu gerçeklerin göz önünde bulundurulması hayati önem taşımaktadır. Samimi olarak iman eden Hıristiyanların, Hz. İsa'nın kendilerine, "Ne mutlu sulh edicilere" (Matta 5/9) sözleri ile yeryüzünde barış elçileri olmalarını emrettiğini unutmamaları gerekir. Bu durumda "yeryüzünde barışı sağlamanın" önemli bir şartı, ateist Siyonizmin saldırganlığının durdurulmasıdır.

Ateist Siyonistlerin İşgal Etmeyi Planladıkları Topraklar

Ateist Siyonist ideolojinin Yahudi devleti için çizmiş olduğu harita çok geniş bir coğrafyayı kapsamaktadır. Ateist Siyonistler vaat edilmiş topraklar olarak

tanımlanan bu alana sahip olmayı, Yahudilerin doğal hakkı olduğunu öne sürerek meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Theodore Herzl 1897 yılında Basel'de gerçekleştirilen Siyonist Kongre'de yaptığı konuşmada Yahudi devletinin "doğal" sınırlarını "Kuzey sınırlarımız Kapadokya'daki dağlara kadar dayanır, güneyde de Süveyş kanalına" sözleri ile ifade etmiştir.12 İsrail Devleti'nin kurucularından Ben Gurion ise, ateist Siyonizmin hedefi olan sınırları şöyle tanımlamıştır:

Filistin'in bugünkü haritası İngiliz manda yönetimi tarafından çizilmiştir. Yahudi halkının, gençlerimizin ve yetişkinlerimizin yerine getirmeleri gerken bir başka harita daha var; Nil'den Fırat'a kadar.13

Ateist Siyonistler bu sınırları Tevrat'ta yer alan bir pasaja dayandırarak, saldırgan ve işgalci bir politika izlerler:

Uymanız için size bildirdiğim bu buyrukları eksiksiz yerine getirir, Tanrınız RAB'bi sever, yollarında yürür, O'na bağlı kalırsanız,

RAB bu ulusların tümünü önünüzden kovacak. Sizden daha büyük, daha güçlü ulusların topraklarını mülk edineceksiniz.

Ayak basacağınız her yer sizin olacak. Sınırlarınız çölden Lübnan'a, Fırat Irmağı'ndan Akdeniz'e kadar uzanacak.

Hiç kimse size karşı koyamayacak. Tanrınız RAB, size verdiği söz uyarınca, ayak basacağınız her yere dehşetinizi, korkunuzu saçacaktır.

Bakın, bugün önünüze kutsamayı ve laneti koyuyorum:

Bugün size bildirdiğim Tanrınız RAB'bin buyruklarına uyarsanız kutsanacaksınız.

Ama Tanrınız RAB'bin buyruklarını dinlemez, bilmediğiniz başka ilahların ardınca giderek bugün size buyurduğum yoldan saparsanız, lanete uğrayacaksınız. (Tesniye, 11:22-28)

Bu pasaj zaman zaman farklı yorumlara neden olmuştur, ancak genellikle en büyük sınırlara sahip olan yorumu ateist Siyonistlerin propagandalarında kullanılır. Ateist Siyonist ideoloji, Nil ve Fırat nehirleri arasında kalan geniş coğrafyayı İsrail devletinin hakkı olarak göstermektedir.

İsrailli akademisyen Israel Shahak bu haritanın hangi alanları kapsadığını şöyle tarif etmektedir:

Güneyde tüm Sina Yarımadası ve buna ek olarak Kuzey Mısır'ın Kahire'ye kadar uzanan bir parçası; doğuda Ürdün'ün tamamı ve Suudi Arabistan'ın kuzey bölgesi; Kuveyt'in tümü ve Irak'ın çok büyük bir bölümü; kuzeyde Lübnan'ın ve Suriye'nin tamamı buna ek olarak Türkiye'nin Van Gölü'ne kadar uzanan büyük bir parçası; ve batıda Kıbrıs.14

Bazı kimseler böylesine büyük bir hedefin bir avuç radikalin ütopyası olmaktan öteye gitmeyeceğini düşünebilir. Oysa gerçek çok farklıdır. Ateist Siyonist ideolojinin hakim olduğu İsrail Devleti'nde bu sınırlar üzerine akademik araştırmalar yapılmakta, istihbarat servisleri bu konuda özel raporlar hazırlamakta, kitaplarda ve atlaslarda bu harita öğrencilere sunulmaktadır. Örneğin okullarda dağıtılan bir bildirgede konuyla ilgili şu ifadelere yer verilmektedir:

Biz burada en uygun yayılma yönteminden bahsediyoruz... Politik açından (kuzeyde) ulaşmamız gereken sınır Fırat ve Dicle nehirleridir. Bu Yahudi şeriatında yazılıdır. Dolayısıyla bu konuda herhangi bir anlaşmazlık olamaz. Tartışılabilecek tek konu, bunun nasıl hayata geçirileceğidir.15

Ancak eğer tüm bu "Nil'den Fırat'a" propagandasına temel alınan üstteki Muharref Tevrat pasajı incelenirse, ateist Siyonistlerin çok önemli bir çarpıtma yaptıkları görülebilir. Pasajın hemen başında "uymanız için size bildirdiğim bu buyrukları eksiksiz yerine getirir, Tanrınız RAB'bi sever, yollarında yürür, O'na bağlı kalırsanız" denmektedir. İkinci cümlede sözü edilen uluslar ise, o dönemin putperest ve zalim kavimleridir. Bu durum, üstteki Muharref Tevrat cümlelerinde tarif edilen mücadelenin bir iman-inkar mücadalesi olduğunu, bir başka deyişle politik ve dünyevi bir mücadale olmadığını göstermektedir. Yahudiler bu mücadelede ancak "RAB'bi sever, yollarında yürür, O'na bağlı kalır"larsa hak tarafı temsil edebilirler.

Rabbin buyrukları ise, yine Tevrat'a göre, mazlum insanları korumayı, onların hakkını yemekten şiddetle kaçınmayı gerektirir:

Ülkenizde sizinle birlikte yaşayan bir yabancıya kötü davranmayın. Ona sizden biriymiş gibi davranacak ve onu kendiniz kadar seveceksiniz. Çünkü siz de Mısır'da yabancıydınız. Tanrınız RAB benim. (Levililer, 19:33-34)

Oysa İsrail'in ateist Siyonistleri, "Nil'den Fırat'a" kadar uzanan coğrafyada, yabancıları kendileri kadar sevmek şöyle dursun, onlara karşı uzun vadeli bir soykırım yürütmektedirler. Dolayısıyla "Nil'den Fırat'a" kadar uzanan coğrafyada hak sahibi olamazlar, Tevrat'ta bu konuda geçen vaadin muhatabı değildirler.

Irak'a Saldırı Planının Perde Arkası

İsrail'e egemen olan ateist Siyonist ideolojinin Ortadoğu ve dünya barışı için ne denli önemli bir tehlike oluşturduğu, bu kitap yazıldığı sırada gündemde olan Irak'a saldırı planında görülebilir.

Bu saldırı planı, 11 Eylül 2001 tarihinde ABD'ye karşı düzenlenen büyük terör eylemlerinin ardından gündeme gelmişti. Söz konusu 11 Eylül eylemleri, insanlık dışı bir terör saldırısıydı ve binlerce masum Amerikalının hayatına mal olarak affedilmez bir suç olarak tarihe geçti. ABD'nin bu saldırılara tepki göstermesi ve karşı önlemler alması da doğal ve meşrudur. Ancak İsrail, 11 Eylül'ün hemen ardından bu trajediyi kendi Ortadoğu hesapları için suistimal etmeye başladı. İsrail hükümeti, Filistin halkına karşı uyguladığı uzun vadeli soykırım politikasını ABD'nin anti-terör mücadelesi ile özdeş gibi gösterme çabasına girişti. Oysa bunun çok büyük bir çarpıtma olduğu açıktı.

11 Eylül sonrası dünyayı kendi amaçları için kullanmaya karar veren İsrail, ABD'nin 11 Eylül sonrası stratejilerini de etkilemeye başladı. Washington'daki güçlü İsrail lobisi, gerçekte klasik bir İsrail planı olan Irak'ın vurulması senaryosunu ısrarla Amerikan yönetimine empoze etmeye başladı. Bu plana karşı olan ve daha ılımlı bir dış politika savunan Dış İşleri Bakanı Colin Powell gibi

"güvercinler" devre dışı bırakıldılar ve Savunma Bakanlığı'nda konuşlanmış olan koyu İsrail yanlısı "şahinler" Irak'a saldırı planını körüklemeye devam ettiler. Ortadoğu uzmanı gazeteci Cengiz Çandar, Irak'a saldırı planının ardındaki gerçek gücü bir yazısında şöyle belirtiyordu:

Saddam Hüseyin rejimini devirme gerekçesiyle Irak'a saldırı konusu, Amerika ile müttefikleri ve tüm dünya arasında yoğun bir tartışma konusu olduğu kadar ve ondan fazla Amerika'nın kendi içinde ve özellikle iktidardaki Cumhuriyetçiler arasında da hararetle tartışılıyor. Başkan George W. Bush'un takımı ile eski başkan baba Bush'un takımı arasında dahi bu konuda ayrılık var...

'Irak'a saldırı'nın başını kim çekiyor peki? Başkan Yardımcısı Dick Cheney, Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Ulusal Güvenlik Başdanışmanı Condoleeza Rice. Bunlar, 'en üst düzeydeki' saldırı yandaşları. Ama buzdağının altı daha zengin ve ilginç. Orada çeşitli 'lobiler' var.

Lobilerin başında İsrail sağı, Likud yanlısı ve Amerikan silah sanayii ile yakın ilişkileri bulunan JINSA ekibi geliyor. JINSA, Jewish Institute for Security Affairs (Güvenlik Meseleleri İçin Yahudi Enstitüsü). Bunlar, 'silah lobisi'yle, Lockheed, Northrop, General Dynamics, İsrail askeri endüstrileri vs. ile sıkı ilişkilerdeler... JINSA'nın 'temel ilkesi' şu: 'Amerika ile İsrail'in güvenliği bölünemez'; yani aynı şey...

JINSA'nın amacı sadece Irak'ta Saddam rejiminin yıkılması değil; 'total savaş' mantığı ile S.Arabistan, Suriye ve Mısır ve bu arada İran rejimlerinin de yıkılmasından ve buralara 'demokrasi' getirilmesinden yanalar... Yani, 'İsrail'in en aşırı kesimleri'yle aynı 'dalga boyu'nda olan Amerikan Yahudileri'nin bir bölümü, şu dönemde 'Washington şahinleri'ni oluşturuyor.16

Kısacası Washington'da önce Irak'ı ardından da Suudi Arabistan, Suriye, İran ve Mısır'ı hedef alacak bir savaşı körükleyenler var ve bunların en belirgin özelliği "İsrail lobisi" ile aynı safta hatta özdeş olmaları.

Temennimiz ABD'nin bu konuda sağduyulu davranması ve hem Ortadoğu'ya hem de kendisine sadece acı ve yıkım getirecek bir çatışmadan kaçınmasıdır. Ancak bunun aksini savunan İsrail lobisinin ABD yönetiminde bu denli etkili olması, önemli bir tehlikenin varlığına işarettir.

İsrail lobisinin Irak'ın vurulması konusunda neden bu kadar ısrarlı olduğunu anlamak içinse, İsrail'in geleneksel Ortadoğu stratejisine bir göz atmak yeterlidir.

Irak'ın parçalanması, ateist Siyonist ideoloji ile yönetilen İsrail'in çok eskiden beri sahip olduğu bir hedeftir. Hatta bu nedenle İsrail Ortadoğu stratejisinde, Kürtlerin yoğun olarak yaşadıkları Kuzey Irak, öncelikli bir yere sahiptir.

Ateist Siyonist strateji Irak'ın parçalanması ve bölgede bağımsız bir Kürt Devleti kurulması yönündedir. Bu, bizzat İsrail istihbaratından kişilerin kaleme aldıkları raporlarda açıklanmaktadır:

Dünya Siyonist Örgütü'nün yayın organı olan Kivunim dergisinin Şubat 1982'deki 14. sayısında, '1980'lerde İsrail için Strateji' başlıklı yazıda, Irak'ın Basra çevresinde güneyde bir Şii bölgesi, kuzeyde Musul çevresinde bir Kürt bölgesi ve ortada Bağdat çevresinde bir Sünni bölgesi olarak üçe bölünmesi hedefleniyor.17

Türkiye'nin bölgedeki stratejisi ile taban tabana zıt olan bu plan, oldukça düşündürücüdür. Türkiye'nin toprak bütünlüğü için önemli bir tehdit olacak böyle bir gelişmenin ateist Siyonistler tarafından planlanıp desteklenmesi de üzerinde durulması gereken bir husustur.

ATEİST SİYONİST TERÖR

Kitabın ilerleyen sayfalarında İsrail ordusunun Filistin halkına karşı uyguladığı katliamlardan, bir başka deyişle ateist Siyonist vahşetten örnekler vereceğiz. Hiçbir haklı gerekçesi ve makul açıklaması olmayan bu zulüm, İsrail yönetimi tarafından herşeye rağmen savunulmaya çalışılmaktadır. Ancak bu savunma çarpıtılmış bilgilerden oluşmaktadır. Ateist Siyonistlerin söz konusu yalanlarının deşifre edilmesi, ateist Siyonizm propagandasının etkisinde kalan kişilerin gerçeği görebilmesi açısından gereklidir. İşte ateist Siyonist yalanlar ve cevapları...

Ateist Siyonistlerin en temel iddiası, Siyonizmin tüm Yahudileri temsil ettiğidir. Oysa Siyonizm din dışı bir ideolojidir ve dindar Yahudilerin önemli bir bölümü, dünyanın dört bir yanında İsrail'in ateist Siyonist politikalarını eleştirmektedirler.

Ateist Siyonistler Filistin'e ilk adım attıkları günden beri, bu toprakların yalnızca kendilerine ait olduğunu iddia ettiler. Nitekim bu iddia, günümüze kadar süren çatışmaların da temelinde yer aldı. Filistin'e göç eden Yahudilere yer açabilmek için, Filistin yerleşim alanları yakılıp yıkılarak Filistinliler sürgüne mahkum edildi. Yüzlerce Filistin köyü haritadan silindi, pek çok insan katledildi. Ateist Siyonist terör örgütleri sürekli baskınlar düzenleyerek, sivil halkı katlettiler. Üstelik yaptıklarından pişmanlık duymadıklarını da defalarca ifade ettiler. Bu da ateist Siyonistlerin bölge halkı ile barış içinde yeni bir yaşam kurmayı değil, bölgeyi diğer tüm halklardan temizleyerek yalnızca Yahudiler için bir gelecek oluşturmayı planladıklarını gösteriyordu. Ünlü Siyonist liderlerden Vladimir Jabotinsky Iron Wall (Demir Duvar) adlı kitabında, ateist Siyonistlerin Filistin halkı ile hiçbir zaman uzlaşmayı düşünmediklerini şöyle ifade ediyordu:

Bizimle Araplar arasında gönüllü bir iş birliği oluşturmayı tartışmanın bile gereği yoktur, ne şimdi ne de gelecekte. Doğuştan kör olanlar hariç, tüm anlayış sahibi insanlar, Filistin'in bir Arap ülkesi olmaktan çıkarılıp bir Yahudi ülkesi haline getirilmesi konusunu Araplar hiçbir zaman kabul etmeyeceklerdir.18

İsrail Devleti'nin kendini savunurken kullandığı temel söylemlerden birisi de, bölgedeki nadir demokrasilerden biri olduğu, karşısında yer alan grupların ve ülkelerin ise anti-demokratik olduklarıdır. Bu iddia kısmen doğruluk payı içermekle birlikte, gerçeği tam anlamı ile yansıtmamaktadır. Ortadoğu'da demokratik olmayan yönetimlerin varlığı ve İsrail'in de bu ülkelere kıyasla demokratik bir görünüme sahip olduğu doğrudur. Ancak İsrail'in özenle gizlediği bir başka gerçek

daha vardır, o da İsrail demokrasisinin yalnızca Yahudi vatandaşları için geçerli olduğu. İsrail, Güney Afrika Cumhuriyeti'nde bir zamanlar hakim olan 'aparteid' anlayışına sahiptir. İsrail vatandaşı olan Araplar her zaman için ikinci sınıf insan muamalesi görmektedirler, bu durum günlük hayatın pek çok alanında kendisini hissettirmektedir. Arapların en temel insanlık hakları bile hep yok sayılır. İsrail işgali altındaki topraklarda askerlik yapmış ve daha sonra Amerika'ya yerleşmiş olan sanatçı Gilad Atzmon, İsrail tarzı demokrasiyi şöyle tarif etmektedir:

60'ların başında İsrail'de dünyaya geldim ve 'Ortadoğu'nun tek demokratik ülkesinde yaşadığım' sözleri ile büyütüldüm. Orduda askerlik yaptığım dönemde ise, şu gerçeğin farkına vardım: Aslında ben, milyonlarca Filistinli'nin en temel insan haklarını dahi reddeden insanların arasında büyümüştüm.19

Aslında İsrail'in bu iddiası, iç ve dış politikasının "güvenlik" temelli olması gerektiği savını desteklemek için kullanılır. Buna göre, bölgenin tek demokratik ülkesi olan İsrail'in dört tarafı anti-demokratik ve İsrail'i yıkmayı hedefleyen düşmanlarla doludur. Dolayısıyla, bu düşmanlar karşısında İsrail'in tek seçeneği "ayakta kalabilmek için saldırmaktır." Bu iddianın ardında yatan gerçek ise, İsrail'in ateist Siyonist hedefler doğrultusunda daha çok toprak elde etmek için sürekli saldırdığı ve yayılmacılığından hiçbir zaman vazgeçmediğidir. İsrail'in 1967'de işgal etmiş olduğu topraklarda görev yapmayı reddeden askerlerden biri olan Sholomi Segall, The Guardian gazetesinde, Why I won't Serve Sharon (Şaron'a Neden Hizmet Etmem?) başlıklı yazısında bu gerçeği şöyle dile getirmektedir:

Ariel Şaron size, 'İsrail'in kana susamış düşmanlarına karşı ayakta kalabilmek için' savaştığını söyleyip duracaktır. Hiç de öyle değil. Şaron ve ekibi, yerleşim alanlarını genişletmek, İsrail işgalini kalıcı kılmak ve Filistin topraklarını kendine bağlı tutmak için bir kolonileştirme savaşı yürütüyorlar. Bu tek yönlü savaşın asıl amacının, Filistinlilerin kendilerine ait toprakları ve bağımsız bir devletleri olması umutlarını yok etmek olduğu ise bir sır değil.20

Eğer İsrail gerçekten bölgede huzur ve güvenliğin kaynağı olmak istiyorsa, bu konudaki samimiyetini gösterecek adımlar atmalıdır. (İşgal ettiği topraklardan geri çekilmesi, Arap vatandaşlarının temel insan haklarını ihlal etmekten vazgeçmesi, yeni yerleşim yerleri inşa etmeyi durdurması gibi.) Oysa mevcut İsrail politikası şiddeti ve nefreti körükleyen bir politikadır ve gerilimi sürekli tırmandırmaktadır. Nitekim İsrail bugüne kadar uygulamaları ile pasif ve sadece kendisini savunmaya çalışan küçük bir ülke değil, son derece saldırgan ve baskıcı politikalar izleyen işgalci ve şiddet yanlısı bir devlet olduğunu ispatlamıştır.

İlk İntifada'nın yaşandığı yıllarda Beytüllahim yakınlarında, bir Hıristiyan kasabası olan Beit Shaur'da yaşayan ünlü yazar Norman Finkelstein'ın, şahit olduğu bir olay İsrail askerlerinin müdahalesinin savunma amaçlı olmadığını gözler önüne seren örneklerden biridir:

Jalazoun mülteci kampında çocuklar etrafına toplandıkları bir lastiği yakıyorlardı. Derken bir araba geldi. Birdenbire kapılar açıldı ve dört adam (ya yerleşimcilerdi ya da sivil kıyafetleri içinde İsrail askerleri) indi arabadan. Rastgele etrafa ateş açmaya başladılar. Hemen arkamdaki çocuk sırtından vuruldu. Kurşun

karnından dışarı çıkmıştı. Ertesi gün Jerusalem Post'da askerlerin kendilerini korumak için ateş etmek zorunda kaldıkları yazıldı.21

İsrail'in katliamlarına maruz kalan masumların, evleri yıkılan binlerce insanın, okul bahçesinde vurulan çocukların, yıkılan hastanelerin, hastaları almasına izin verilmeyen ambulansların, yakılıp yıkılan zeytin bahçelerinin, kontrol noktalarında sürekli aşağılanıp hor görülen sivillerin hiçbir açıklaması yoktur. Üstelik İsrail'in saldırganlığından yalnızca Filistin halkı değil, bu mazlum halka destek olmak isteyen Yahudi ve Hıristiyan sivil toplum örgütleri ve basın mensupları da payını almaktadır.

Ateist Siyonizmin yalanlarını ifşa eden ve bu ideolojinin asıl yüzünü tüm dünyaya gösteren en önemli delil ise, Filistin topraklarında yarım asırdan uzun bir süredir devam eden vahşettir.

Ateist Siyonizmin Kanlı Bilançosu

Ateist Siyonizm sorunları şiddet kullanarak çözmeyi öngören bir ideolojidir. Daha önce de vurguladığımız gibi ateist Siyonizme göre, Yahudiler dışındaki toplumlara karşı acımasız olmanın hiçbir sakıncası yoktur. Merhamet, affedicilik, şefkat ve hoşgörü yalnızca kendi ırklarına, yani Yahudilere karşı gösterilebilir.

Bu yanlış zihniyet İsrail Devleti'nin Filistinli Müslümanlara karşı izlediği politikada açıkça görülmektedir. İsrail halkının büyük bir çoğunluğu da ateist Siyonist telkinlerin etkisi altında kalmaktadır. 8 Ekim 2000 tarihli İsrail Ma'ariv gazetesinde yer alan anketin sonuçları bu durumu açıkça göstermektedir. İsrail'de şiddet büyük çoğunluk tarafından olağan karşılanan bir olgudur. Söz konusu ankete göre İsrail halkının sadece %7'si İsrail ordusunun Filistinlilere karşı aşırı şiddete başvurduğunu düşünmektedir. Geri kalan %93 ise, ordunun tepkisinin yerinde olduğunu ve hatta daha da keskin davranması gerektiğini düşünenlerdir. Ankete katılanların %60'ı ise Arapların tamamen Kutsal Toprakları terk etmeleri gerektiğine inanmaktadır.22 Nitekim dönemin İsrail Savunma Bakanı Eprahim Sneh de Aksa İntifadası'nda İsrail askerlerinin aşırı şiddete başvurması ve 2 silahsız kadının gaddarca öldürülmesi karşısında; "Biz bu topraklarda oyunu kendi kurallarımızla oynuyoruz. Kimse cezalandırmadan muaf tutulamaz" demiştir.23

Ateist Siyonizmin ve İsrail'in tarihi, şiddet eylemleriyle, katliamlarla doludur. King David Oteli'nin havaya uçurulması, masum köylülerin işkence yapılarak öldürüldükleri 1948 yılındaki Deir Yasin katliamı, 1958 yılında Kibya Köyü'nde yapılan insanlık dışı katliam, Ariel Şaron'un önderliğinde Sabra ve Şatilla mülteci kampında gerçekleştirilen ve 3000'e yakın kişinin ölümüyle sonuçlanan katliam, 1990 yılında Mescid-i Aksa'da 11 Filistinlinin ölümü ve 800'e yakın kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan saldırı, 1994 yılında Hz. İbrahim camisinde sabah namazı esnasında gerçekleştirilen katliam, Kana Mülteci Kampı'nda gerçekleştirilen katliam, 1999 yılında 4000 askerlik bir kuşatmayla gerçekleştirilen tünel katliamı bunlardan sadece bir kaçıdır.

Ateist Siyonizm bugün de Filistin'de tüm dünyanın gözü önünde bir halkı katletmekte, uzun vadeli bir soykırıma tabi tutmaktadır. Üstelik İsrail yönetimi

mevcut şiddet yanlısı politikasını değiştirmeyi düşünmediğini de açıkça ifade etmektedir.

Filistin topraklarının İsrail ordusu tarafından kuşatılıp şiddetin doruğa tırmandığı bir dönemde yaptığı açıklamada, Ariel Şaron "Kayıplarını artırmalıyız ki bu yolla bir şey kazanamayacaklarını anlasınlar... Onları vurmalıyız, bir daha bir daha vurmalıyız, bunu iyice anladıklarına kanaatimiz gelene kadar."24 yorumunu yapmaktan çekinmemektedir. Likud Partisi üyesi Meir Sheetrit ise Parlamentoda yaptığı konuşmasında, İsrail ordusunun Filistin topraklarında uyguladığı şiddeti desteklediğini söylemiş ve "Filistinlilerin 'barış istiyoruz diye can havliyle bağırıncaya kadar' vurulması gerektiğini" savunmuştur.

Her ne kadar bu durum Avrupa Birliği başta olmak üzere pek çok Batılı kurum tarafından şiddetle kınansa da, Avrupa devletleri çoğu zaman, ateist Siyonist vahşeti engellemekte aciz kalmaktadır. Bir başka deyişle, Avrupa Birliği gibi büyük bir ekonomik ve siyasi güç dahi, İsrail terörünü durdurmayı başaramamaktadır. Bu da bir kez daha, ateist Siyonizmin insanlık için ne kadar büyük bir tehlike olduğunu gözler önüne sermektedir.

Filistin'deki durumun doğru anlaşılması önemlidir. Günümüzde devam eden çatışma, İsrail'in 1967'de uluslararası hukuka göre Araplara ait olan toprakları işgal etmesi ve burada yerleşmesiyle başlamıştır. İsrail o zamandan bu yana Filistin'deki savunmasız ve korumasız halka karşı acımasız bir "etnik temizlik" yürütmektedir. En güçlü silahlarla donatılmış İsrail ordusu Ortadoğu'nun en büyük ve güçlü ordularından biridir. Ve bu ordunun panzerleri, roketleri, bombardıman uçakları neredeyse her gün sivil halkı ateşe tutmaktadır. En yüksek standartta istihbarat servisine, mükemmel bir deniz donanmasına ve hava kuvvetine sahip olan İsrail tüm gücünü; panzeri, cephanesi, savaş gemisi, savaş uçağı ve hatta modern bir devletin sahip olması gereken pek çok kuruma bile sahip olmayan Filistin'e karşı kullanmaktadır.

Filistin yerleşim alanlarının elektrik, su gibi en temel ihtiyaçları dahi İsrail'in kontrolü altındadır. Hiçbir Filistinli ürününü herhangi bir Arap ülkesine doğrudan ihraç edememektedir. Ürünler İsrail'den geçmek zorundadır ve her ürün için ayrıca İsrail'e vergi ödenmesi gerekir.

Şu anda 63 kantona bölünmüş olan Filistin toprakları birbirlerinden tel örgüler ile ayrılmış durumdadır. Ayrıca bu alanların etrafı İsrail askerleri tarafından hendeklerle çevrilmiştir. Hemen hemen her Filistin kampı, köyü, kasabasının girişinde bulunan İsrail askeri yığınakları, Filistin halkının hayatını işkenceye çevrimektedir. Kontrol noktalarında hastalar ölmekte, din adamları tutuklanmakta, gençler kurşunlanmakta, insanlar türlü hakaretlere maruz kalmaktadırlar. Filistin topraklarının aralarına kurulmuş olan 140 İsrail yerleşim birimi ve bunların arasında Yahudi olmayanların geçişinin yasak olduğu sokaklar, ateist Siyonistlerin tam anlamı ile ırkçı bir rejim kurduklarını göstermektedir. Ancak ünlü Ortadoğu uzmanı Edward Said'in belirttiği gibi, "ırkçı Güney Afrika Cumhuriyeti bile, siyahların yaşadığı bölgeyi bombalamak için asla F16 uçakları kullanmamıştır."25

Kuşkusuz İsrail zulmüne karşı bazı Filistinli radikal grupların başvurdukları ve sivilleri hedef alan terör eylemleri de haksızdır ve bunları da kınıyoruz. Ancak unutulmamalıdır ki, bu terör eylemlerini ortaya çıkaran temel sebep, İsrail işgalidir. İsrail 1967 öncesinde, yani Filistin topraklarının tümü işgal altında değilken, bir terör tehdidi ile karşı karşıya değildi. Filistin terörünü doğrudan besleyen etken, İsrail'in işgali ve "etnik temizlik" stratejisi olmuştur.

Bu nedenle İsrail, Filistin topraklarını işgal altında tutmakla, hem Filistinlilere zulmetmekte hem de kendi Yahudi vatandaşlarını tehlike ve korku dolu bir yaşamın içine atmaktadır. Çözüm sağduyulu İsraillilerin savunduğu gibi, "hemen şimdi barış"tır ve bunun da birinci şartı 1967'den bu yana süren acımasız işgalin sona ermesidir.

Filistin toprakları, hem Yahudileri hem de Müslümanları barındırabilir. Bu topraklar her inançtan insanın ibadetini dilediğince yerine getirebileceği, huzur içinde yaşamını sürdürebileceği bir yer olmalıdır. Ancak öncelikle, İsrail'in buna razı olması gerekmektedir; bunun için de ateist Siyonist ideolojinin sorgulanması şarttır.

Çözüm: Gerçek Din Ahlakının Yaşanması ve Radikalizmin Tedavi Edilmesi

Naziler Almanya'yı kendi ideolojileri uyarınca korkunç bir savaş ve katilam makinasına dönüştürdüklerinde, tüm özgür dünya Nazizm'e karşı birleşmişti. Çünkü "Alman milliyetçiliği" adı altında ortaya çıkan Nazizim, gerçekte hem Alman milletine hem de diğer milletlere sadece savaş, ölüm ve acı vaat ediyordu. II. Dünya Savaşı'nda Nazizm yenilgiye uğratıldı ve insanlık bu kabustan kurtulmuş oldu. Kurtulanların başında da Almanya'nın kendisi geliyordu. Bugün ise ateist Siyonizme karşı askeri değil ama fikri anlamda bir "özgür dünya ittifakı" gerekmektedir. İsrail'in hem kendi halkını, hem Filistinlileri hem de tüm Ortadoğu halklarını tehdit eden radikal ateist Siyonist ideolojiden kurtulması zorunludur. Bu fikri mücadelede, Batılı devletler, Müslümanlar, Hıristiyanlar ve ateist Siyonizme karşı çıkan dindar ve liberal Yahudiler tarafından elbirliği ile yürütülmelidir.

İsrail Radikalizminin Tedavi Edilmesi

Nitekim bugün pek çok dindar Yahudi, İsrail'in ateist Siyonist ideolojisine ve bu ideoloji uğruna gerçekleştirdiği vahşetlere karşı çıkmaktadır. Örneğin İsrail'de farklı Yahudi mezheplerine bağlı dindar hahamlar tarafından kurulan "İnsan Haklarını Savunan Hahamlar" (Rabbis For Human Rights) gibi. Söz konusu kuruluşun metinlerinde, Yahudi inancının temelinde adalet ve merhametin yattığı şöyle açıklanır:

"Allah, babamız İbrahim'i seçtiğinde ona vaatte bulundu: "Yeryüzündeki tüm sülaleler seninle kutsanacaktır" diye (Tekvin, 12:2) ve İbrahim'in çocuklarına ve onun nesillerine hep haklı ve doğru olanı yaparak Rab'bin yolunu tutmalarını emretti. (Tekvin, 18:19) İbrahim'in çocukları olarak, bizlerin bu mirası yerine getirmemiz "merhamet, cömertlik ve içlilik" göstermemiz gerekir. Tevrat

geleneğimize göre, bütün dünya buna hayran olarak demelidir ki, Tevrat'ın özü, haham Hillel tarafından özetlendiği gibi, "sana kötü gelen şeyi başkalarına yapmamak"tır. Bu, Yahudi halkının tarihsel tecrübesini ve ahlaki bilincini ifade eder. Hem bu tarihsel tecrübe hem de ahlaki bilinç, bizi bizim aramızda yaşayan insanların haklarını savunmaya yöneltmelidir."

Ve bu açıklamanın ardından, "İnsan Haklarını Savunan Hahamlar", aşağıdaki Muharref Tevrat açıklamasını aktarmaktadırlar:

Ve diyarınızda bir garip seninle misafir olursa, onu mağdur etmeyeceksiniz. Sizinle misafir olan garip aranızda yerli gibi olacak ve onu kendin gibi seveceksin; çünkü Mısır diyarında gariptiniz; ben Allah'ınız RAB'BIM. (Levililer 19:33-34)

Bu ılımlı, insancıl, samimi ve gerçek anlamda dindar yaklaşımı savunanlar, "İnsan Haklarını Savunan Hahamlar" ile sınırlı değildir. İsrail'de veya Yahudi diasporasındaki diğer pek çok Yahudi, İsrail radikalizminin Yahudi dinine aykırı bir sapma olduğunu savunmaktadır. İngiltere'nin Başhahamı Prof. Jonathan Sacks, 2002 Ağustosu'nda İngiliz The Guardian gazetesine yaptığı bir açıklama ile bu konuda oldukça bilge yorumlar yapmıştır.

İsrail'in Filistin topraklarında sivil halka karşı uyguladığı şiddeti kınayan Başhaham Sacks, "İsrail'in şu andaki durumu Yahudilik ile bağdaşmamakta ve Filistin'le olan bu mücadeleleri Yahudi kültürüne zarar vermektedir" diyerek, şöyle devam etmektedir:

Bir Yahudi olarak yaşanan olaylar içinde beni rahatsız eden şeyler oluyor, İsrail askerlerinin, öldürdükleri Filistinlinin üzerine basıp, gülümseyerek poz verdiklerini gördüğümde şok oldum.26

Başhaham Sacks, ayrıca İsrail gibi yıllarca sürgünde yaşayan bir milletin, Filistin'in şu andaki durumunu anlaması gerektiğini ise şöyle açıklamıştır:

Kutsal kitapta 36 kez tekrarlanan 'Sürgün olmanın nasıl bir duygu olduğunu bilmek için sürgün edildiniz' buyruğunu görmezlikten gelemezsiniz. Ben bunu Yahudilik prensiplerine bağlı bir devletin temel projelerinden biri olarak görüyorum.27

Jonathan Sacks'in bu açıklamaları bazı İsrailli çevrelerden tepki görse de, pek çok dindar Yahudi kendisini desteklemiştir. İngiltere veya İsrail'den diğer pek çok haham Sacks'in fikirlerini benimsediklerini ve arkasında durduklarını açıklamışlardır.28

Haham Yehoshua Engelman, Sacks'i desteklerken, onun Yahudi peygamberlerinden Ezekiel'in yolunu izlediğini söylemiştir:

Ezekiel, eğer birisi bir haksızlık görür de ona karşı çıkmaz ise, o zaman bunun iş birlikçisi olacağı ve eğer bu zulme karşı sesini çıkarma şansı olup da susarsa, cezaya müstahak olacağı konusunda bizi uyarır.29

İşte İsrail'in ateist Siyonist şiddetten vazgeçmesinin yolu, dindar Yahudilerin bu samimiyet ve vicdan anlayışında yatmaktadır. İsrail radikalizmini tedavi etmek, Yahudiliğin özündeki bu İlahi adalet, merhamet ve dürüstlük prensiplerinin diriltilmesiyle mümkündür. Seküler ve Sosyal Darwinist bir ideoloji olan ateist Siyonizm, bu prensipleri örtmüş, dahası bir de Yahudi dinini kendisine araç haline

getirmeye çalışmıştır. Çözüm, İsrail'in kendi varlığının kaynağı olan inanca samimi bir şekilde geri dönmesidir.

Biz Müslümanların İsraillilere çağrısı da budur. Allah, Kuran'da Müslümanlara, Yahudi ve Hıristiyanları "ortak bir kelimeye" çağırmalarını emreder. Bu ortak kelime, tek bir Allah'a inanmak, insanları (ve dolayısıyla onların ideojilerini) Rab edinmemektir. Allah bir ayette şöyle buyurmaktadır:

De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek (olan) bir kelimeye (tevhide) gelin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız (diğer) bir kısmımızı Rabler edinmeyelim." Eğer yine yüz çevirirlerse, deyin ki: "Şahid olun, biz gerçekten Müslümanlarız." (Al-i İmran Suresi, 64)

Filistin Radikalizminin Tedavisi

Elbette Ortadoğu'da barış sadece İsrail tarafının değil, Arap tarafının da radikalizmden kurtulmasıyla sağlanabilir. Çünkü bugün bazı Filistinli gruplar, savunmasız sivil İsraillilere karşı düzenledikleri korkunç intihar saldırıları ile haksız bir "direniş" yöntemi kullanmaktadırlar.

Arap tarafındaki bu radikalizme gereken tedavi ise, diğer tarafta gerekenin benzeridir: İslam'ın samimiyetle ve doğru şekilde anlaşılması. Dindar olmanın radikal ve şiddet yanlısı olmak anlamına gelmediği, aksine dindarlığın şefkat, merhamet, ılımlılık, sevgi ve barış gerektirdiği, Filistin tarafında da üzerinde durulması gereken önemli bir derstir.

Bunun nedenini görmek için, aynen ateist Siyonizmin kökenlerinde olduğu gibi, Arap direnişinin kökenlerine de bakmak gerekir.

Arap-İsrail sorunu her ne kadar 20. yüzyılın ilk çeyreğine kadar uzansa da, ilk sıcak çatışma 1947 yılında İsrail'in kuruluşunun ilan edilmesiyle başladı. Bu yıl içinde ilk Arap-İsrail savaşı patlak verdi. 48'de savaş bitti ve Filistin'in bir kısmı İsrail'in, daha az bir kısmı (Gazze Şeridi ve Batı Şeria) ise Arapların elinde kaldı. Bu Araplar için pek tercih edilebilir bir sonuç değildi, ama yine de yeni savaşlar ve yeni işgaller yaşanmasından daha iyi bir statüydü. (Zaten bugün tüm mücadele, 48'deki bu sınırlara geri dönebilmek üzerinedir.)

Ancak 50'li yıllarda Arap dünyası radikal bir ideolojik dalganın etkisinde kaldı. Bu, "Arap Sosyalizmi" olarak bilinen garip bir ideolojiydi. Sovyet tipi komünizmin biraz hafifletilmiş versiyonunu koyu ve şoven bir Arap ulusçuluğu ile birleştiren Arap sosyalizmi, önce Mısır'da iktidara geldi. Mısır Kralı'nı deviren subaylar arasından yükselen Cemal Abdülnasır, kısa zamanda "Arap dünyanın efsanevi lideri" oldu. Mısır'ı Suriye ve Irak izledi. Tüm bu ülkelerde solcu rejimler kanlı darbelerle iktidarı ele geçirdiler.

Arap sosyalistlerinin programında barış, sükunet, ılımlılık gibi kavramlar yer almıyordu. Aksine, Marksist ideolojinin temelinde yer alan çatışma kavramı onlar için çok daha önemliydi. Bu atmosfer içinde Arap dünyasındaki gerilim giderek arttı. Nasır, halkına İsrail'i denize dökmeyi vaat ediyordu. Ancak bu saldırgan vaat boşa çıktığı gibi, büyük bir bozgunla sonuçlandı. Arap sosyalistleri, 1967 savaşında askerlik tarihinde pek eşi görülmedik bir yenilgiye uğradılar. İsrail sadece 6 gün içinde topraklarını üç katına çıkardı. Arap sosyalizminin tüm o öfkeli söylemi boşa çıktı.

Ancak Marksist ideoloji Araplar arasında yayılmaya devam etti. 1967'den sonra, tüm toprakları işgal edildiği için İsrail'e karşı haklı bir direniş başlatan Filistinliler, bu yanlış ideolojiden etkilenmeye başladılar. Filistin direnişi, Sovyetler

Birliği'nden aldığı destekle, Lenin veya Mao'nun gerilla yöntemleriyle, tam bir komünist kimlik kazandı. Nihai amaçlar için her türlü aracı meşru gören, şiddet ve terörü "emperyalizme karşı mücadele" olarak tanımlayıp destekleyen acımasız ve katı bir ideoloji olan komünizm, Filistin'in haklı direnişini haksız terör eylemleri ile kararttı.

İşte bugün hala devam eden Filistin terörizminin kökeninde, 1950'li, 60'lı ve 70'li yıllar boyunca Arap dünyasını etkisi altına almış olan söz konusu Marksist-Leninist ideoloji ve yöntemler yatmaktadır. Çatışmayı "doğanın değişmez yasası" sayan komünist düşünceye göre, barış bir amaç değildir. Aksine, "emperyalizme karşı" daimi bir savaş, daimi bir silahlı mücadele gerekir ve bunun için her türlü yöntem kullanılabilir. Bugün Filistin davası adına savunmasız İsrailli kadın veya çocukları öldürenler, komünist değil dini bazı slogan ve söylemler kullanıyor olabilirler, ama aslında onları şekillendiren fikri etken komünist ideolojidir. Tek yaptıkları, 70'li yıllardaki radikal komünist söylemdeki kavramların yerini, dini kavramlarla değiştirmek olmuştur. Ancak İslam dininin insanlara öğrettiği; masumların haklarının korunması, savaşın en son çare olarak görülmesi ve her zaman barışın tercih edilmesi; savaş zamanında karşı tarafın sivillerinin güvenliğine özen gösterilmesi gibi yükümlülükleri tamamen göz ardı etmektedirler.

Oysaki İslam'da bu konuya verilen önem büyüktür.

Kuran ayetlerinde insanlar, yeryüzünde hoşgörünün ve barışın yaşanabileceği model olarak İslam ahlakına çağırılmaktadır. Allah, insanlar arasında hiçbir ayrım yapmadan adaletle hükmetmeyi, insanların hakkını korumayı, zulme asla rıza göstermemeyi, zalime karşı mazlumdan yana tavır almayı, ihtiyaç içinde olanlara yardım eli uzatmayı emretmektedir. Bu adalet, bir karar vermek gerektiğinde her iki tarafın da hakkını korumayı, olayları çok yönlü değerlendirmeyi, ön yargısız düşünmeyi, tarafsızlığı, hakkaniyeti, dürüstlüğü, hoşgörüyü, merhameti ve şefkati gerektirmektedir.

Allah'ın, "Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır" (Maide Suresi, 8) ayetinde de bildirdiği gibi kin, nefret ve öfke gibi duygular iman eden bir kişinin aldığı kararları, ahlakını ve uygulamalarını etkilememelidir.

İşte bu nedenle Filistinliler de İsrail işgaline yönelik tepki gösterirken başlarına gelen her zorluğun Rabbimizden bir deneme olduğunu unutmamalı ve Allah'ın güzel ahlak, adalet, ve 'haddi aşmamak'a dair emirlerine titizlikle uymalıdırlar. İsrail ordusunun saldırılarına, baskılarına ve adaletsiz uygulamalarına karşı çıkarken sadece Kuran'da tarif edilen mücadele yöntemlerini izlemelidirler. Böyle bir mücadelenin sonucu ise mutlaka büyük bir kurtuluştur, çünkü "Yardım ve zafer' (nusret) ancak üstün ve güçlü, hüküm ve hikmet sahibi olan Allah'ın Katındandır." (Al-i İmran Suresi, 126)

Ne var ki son yıllarda bazı Filistinliler tarafından savunmasız sivillere, çocukların, kadınların ve yaşlıların bulunduğu sivil yerleşim alanlarına yönelik

intihar saldırıları gerçekleştirilmektedir. Bu saldırılar doğal olarak dünya genelinde çok büyük bir tepkiyle karşılanmakta ve Filistin halkının haklı mücadelesine faydadan çok zarar vermektedir.

Sivil halka yönelik bu gibi saldırıların mazur görülemeyeceği açıktır. Kuran ayetlerini ve Peygamber Efendimiz (sav)'in uygulamalarını incelediğimizde sivillere yönelik saldırılara İslam ahlakında hiçbir şekilde yer olmadığı açıkça görülmektedir. Peygamberimiz (sav) gerek Mekke'nin fethinde gerekse diğer savaşlarında masum ve savunmasız insanların haklarını titizlikle korumuş, onlara bir zarar gelmesini engellemiştir. Müminlere bu konuda çeşitli hatırlatmalarda bulunmuş, "Resulullah'ın dini üzerine sefere çıkın. Ancak; ihtiyar, kadın ve çocuklara ilişmeyiniz. Islah ve ihsan elinden olunuz. Allah muhlisleri sever"30 şeklinde emretmiştir. Müslüman her türlü haksız uygulamanın, gereksiz silah kullanımının, zorbalığın ve barbarlığın karşısında yer almaktadır.

İsrailli sivillere yönelik söz konusu saldırılar incelenirken üzerinde durulması gereken bir diğer konu ise intiharın İslam'daki yeridir. İslam hakkında yanlış bilgilere sahip olan çevreler, bu barış dininin intihar saldırılarına izin verdiği yönünde son derece hatalı bir düşünceye sahiptirler. Oysa başka insanları öldürmek gibi insanın kendini öldürmesi de İslam'a aykırıdır. Allah, "Ve kendi nefislerinizi öldürmeyin" (Nisa Suresi, 29) ayetiyle intiharı açıkça haram kılmıştır. Bir insanın, her ne sebepten olursa olsun, kendisini öldürmesi İslam'a göre yasaktır. Peygamberimiz (sav) de bir hadisinde intiharın haram olduğunu belirtmekte ve bu hareketi yapanların ateşle karşılık bulacaklarını bildirmektedir:

Kim kendisini dağdan atarak intihar ederse o cehennemlik olur. Orada ebedî olarak kendini dağdan atar. Kim zehir içerek intihar ederse, cehennem ateşinin içinde elinde zehir olduğu halde ebedî olarak ondan içer. Kim de kendisine demir saplayarak intihar ederse, cehennemde ebedî olarak o demiri karnına saplar.31

Dolayısıyla, her Müslüman, Filistin halkının haklı davasına gölge düşüren bu eylemlere karşı çıkmalıdır.

Unutmamak gerekir ki, Kuran ahlakının dışında herhangi bir mücadele şekli -örneğin komünist ideolojinin öngördüğü 'gerilla' yöntemleri- ne doğrudur ne de başarıya ulaşabilir. Bu nedenle Filistin topraklarındaki mevcut durum çok akılcı ve gerçekçi bir şekilde değerlendirilmeli ve Kuran ayetleri rehberliğinde temel hedefi barış ve insanların mutluluğu olan yeni bir strateji belirlenmelidir.

Ortadoğu'da Barışın Yolu

Dünyadaki tüm akılcı ve adil insanlar gibi bizim de temennimiz, Filistin'de her iki halkın da razı olacağı barış ve huzurun bir an önce kurulmasıdır. Ancak masum bir halkın tüm haklarını elinden alarak ve onları açlığa ve yokluğa mahkum ederek kurulacak bir barış, tek taraflı olur. Daha da önemlisi böyle bir barış gerçek anlamda bir barış değildir. Çünkü böyle bir barış güvenlik ve huzuru hakim kılamaz, tam aksine karmaşa ve karışıklığın artmasına neden olur. Her iki halkın razı olacağı bir ortamın hakim olması ise ancak adaletin, eşitliğin ve insan haklarının her yönüyle gözetildiği bir barış planı ile mümkün olabilir.

Bunun için İsrail'in 1967'de işgal ettiği topraklardan çekilmesi, Doğu Kudüs'ün BM kararlarının da öngördüğü gibi Filistin egemenliğinde kalması ancak özel bir statüyle ve tüm dini toplumlara açık bir şehir haline gelmesi, Filistin Yönetiminin bağımsız bir devlet olarak tanınması ve topraklarından sürülmüş olan Filistinlilere geri dönüş hakkının sağlanması gereklidir. Nitekim BM'in 242 ve 338 no.lu kararnameleri de bu koşulları öngörmektedir. Filistinliler 1993 yılında yapılan Oslo görüşmeleri ile topraklarının %78'ini İsrail Devleti'ne bırakmayı zaten kabul etmiş durumdadırlar. Talepleri, kendilerine bırakılan %22'lik bölümde varlık haklarını devam ettirebilmektir. Oslo'da her iki taraf da 1999 yılına kadar bağımsız bir Filistin Devleti'nin kurulması konusunda hemfikir olmuş, ancak bugüne kadar yaşanan gelişmeler İsrail'in Filistin üzerindeki baskılarını daha da artırması ile neticelenmiştir. İsrail BM kararlarına aykırı olarak yeni yerleşim yerleri inşa etmeye ve Filistin halkını yaşadığı yerlerden zorla çıkarmaya, Filistinlilerin hareket özgürlüğünü sınırlamaya devam etmektedir. Kalıcı barış için hem İsrail'in hem de Filistinli radikallerin zihniyetlerini değiştirmeleri şarttır.

Bu barışın mevcut yapısıyla İsrail yönetimi tarafından sağlanamayacağı görülmektedir, çünkü mevcut yönetimin temelinde Filistinlileri "iki ayaklı hayvanlar" olarak gören ırkçı ve acımasız bir ideoloji vardır. Filistin tarafındaki şiddet yanlısı aşırı gruplar da barış önündeki bir diğer önemli engeldir. Bu durumda her iki taraftan da vicdan ve sağduyu sahibi kişilerin biraraya gelmesi, bu kişilere dünya çapında adaletten, eşitlikten ve barıştan yana olan kişilerin de destek vermesi gereklidir. İşte o zaman Filistin her milletten ve dinden insanın birarada, huzur ve güvenlik içinde yaşayabileceği bir toprak olacaktır.

Filistin toprakları Yahudilerin, Hıristiyanların ve Müslümanların birlikte yaşayabilecekleri kadar geniş ve hepsinin de refah içinde hayatlarını sürdürebilecekleri kadar bereketli topraklardır. Taraflardan birinin Filistin'in tek sahibi olduğunu iddia etmesi hem tarihi gerçeklere aykırı bir durumdur, hem de yıllardır yaşanan olayların da gösterdiği gibi sürekli savaş ve çatışmalara neden olmaktadır. Her üç İlahi din tarafından da kutsal kabul edilen bu topraklarda Yahudiler sinagoglarda, Hıristiyanlar kiliselerde, Müslümanlar camilerde diledikleri gibi ibadetlerini yapabilmeli, geleneklerini devam ettirebilmeli, saygı ve hürmet çerçevesinde ortak bir yaşam kurabilmelidirler. Maddi imkanlar silahlara, bombalara değil, okullara, üniversitelere, hastanelere harcanmalıdır.

MÜSLÜMANLAR VE YAHUDİLER

İslam tarihi boyunca, Müslüman ülkelerde diğer uluslarda örneğine rastlanmayan bir hoşgörü hakim olmuştur. Allah'ın emrettiği üstün ahlak anlayışından kaynaklanan bu hoşgörü sayesinde, farklı milletler, farklı ırklar ve dinler aynı toplumda barış, huzur ve özgürlük içinde yaşamışlardır. Önceki hallerinde dağınık, göçebe, savaşçı kabileler olarak yaşayan gruplar, İslam'la tanıştıktan sonra üstün bir medeniyet ve kültürü oluşturan mozaiğin bir parçası haline gelmişlerdir. Bu konuda ünlü tarihçi Bernard Lewis şöyle bir değerlendirme yapmaktadır:

İslam dünyanın en büyük dinlerinden biridir. Müslüman olmayan bir İslam tarihçisi olarak kendi görüşümü açıkça belirteyim. İslam milyonlarca kadın ve erkeğe refah ve barış getirmiştir. Kasvetli ve fakirleşmiş yaşamlara saygınlık ve anlam verdi. Farklı ırklardan gelen halklarla kardeşlik ve farklı inançlardan gelen insanlarla makul bir hoşgörü içinde yanyana yaşamayı öğretti. Müslüman olmayanların da yaratıcı ve yararlı hayatlar yaşadıkları büyük bir medeniyete ilham verdi, bunu gerçekleştirerek, bütün dünyayı zenginleştirdi.

Ünlü Alman sosyalist politikacı ve yazar August Bebel de, İslam hakkında çeşitli teşhislerde bulunurken, genel olarak dinlere karşı olumsuz tutumuna rağmen gerçekleri kabul etmektedir:

... Bugün, Avrupa'da hala yaygın olan ve İslamiyet'in inanmayanlara (başka dinden olanlara) fanatik bir tahammülsüzlükle yaklaştığı kanısına karşı, bunun tam tersinin doğru olduğunu göstermek gerekmektedir. Hıristiyanlar, Museviler ve öteki dinlerden olanlar, Müslüman dininin doğduğu ilk günden itibaren, aynı dönemdeki Hıristiyan Avrupa'dakilerin akıllarının ucundan bile geçmeyecek bir rahatlık ve güven içinde yaşamışlardır... Museviler ve Hıristiyanlar, gerek İslamiyet'in en parlak, gerek daha sonraki dönemlerinde, hatta günümüze kadar uzana gelen örneklerden görebileceğimiz gibi, İslam devlet örgütü içinde en yüksek mevkilere kadar gelebilmişlerdir. Yahudiler, bugün bile Hıristiyan Avrupa'da hala kendilerine yasaklanmış onurlu mevkilere ve haklara, İslam devlet bünyesi içinde her zaman sahip olabilmişlerdir. Hıristiyanlar ve Yahudiler, sarayda çok yüksek düzeydeki görevlerde sorumluluklar yüklenmişler, çoğu kez halifelerin danışmanlığını yapmışlar, özellikle Doğu'da çok saygın bir yeri olan doktorluk uğraşında sivrildikleri gibi sık sık halifenin başhekimliğine getirilmişlerdir... Ayrıca Hıristiyan ve Yahudi bilim adamları, İslam bilim adamları ile dostane ilişkiler kurmuşlardır; gerek dini, gerekse hukuki, tıbbi ve doğal-bilimsel konular, büyük bir özgürlük içinde ve çok içtenlikli, her türlü resmiyetten uzak bir açıklıkla tartışılabilmiştir; böyle bir ilişki, birçok Hıristiyan devletinde hala imkansızdır... İslam İmparatorluğu, düşünce özgürlüğünün ve kültürün en üst düzeylerine ulaşabilmiş olmanın mutluluğunu yaşamış ve Doğu; koyu, tutucu bir karanlığa gömülmüş Avrupa'ya bilginin ışığını taşımıştır. ("Hz. Muhammet ve İslam Kültürü" (Çev. V. Atayaman, İst., 1987, s. 28 vd.))

Bu yorumlarda da belirtildiği gibi, İslamiyet ilk dönemlerinden itibaren, farklı yapıları aynı çatı altında birleştirecek, huzur içinde yaşatacak barış ve hoşgörü ortamını sağlamıştır. Bu ortamın en büyük dayanağı ve güvencesi de Allah'ın Kuran'da iman edenlere emrettiği ahlaktır. Allah, bir ayette diğer dinlerin mensupları hakkında şöyle buyurmaktadır:

Şüphesiz, iman edenler(le) Yahudiler, Hıristiyanlar ve sabiiler(den kim) Allah'a ve ahiret gününe iman eder ve salih amellerde bulunursa, artık onların Allah Katında ecirleri vardır. Onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara Suresi, 62)

Peygamberimiz (sav)'in, Kuran doğrultusunda gösterdiği hoşgörü ve adalet, ondan sonra gelen Müslüman yöneticilere de örnek olmuştur. Çeşitli dinlere mensup kabileler, azınlıklar ve devletlerle anlaşma yoluna gidilmiş, zorunlu kalınmadığı sürece bir savaş yaşanmamıştır. Peygamber Efendimiz (sav)'in yaptığı anlaşmalar, karşı tarafa büyük haklar sağlamak ve bunları güvence altına almak konusunda faydalı örnekler teşkil etmektedir.

Bütün bu anlaşmalar içinde Medine Vesikası (Medine Sözleşmesi) adı verilen ve İslam tarihinin ilk yazılı anayasası olarak kabul edilen belge ayrı bir yere ve öneme sahiptir. 622 yılında Medine'de, Hz. Muhammed (sav) ve Müslüman olmayan toplulukların temsilcileri arasında bir anayasa hazırlanmış ve imzalanmıştır. Bu anayasayla farklı zümreler tabi olacakları hukuki sistem açısından serbest bırakılmakta, vatandaşların çeşitli hak ve görevleri belirtilmekte, farklı toplulukların birlikte yaşamalarının kuralları belirlenmektedir:

... ve Yahudiler, savaş halinde oldukları sürece, müminlerle birlikte harcama yaparlar. Benu Avf Yahudileri ise, müminlerle birlikte olan bir topluluk olup, Yahudiler kendi dinlerine, mallarına, canlarına; Müslümanlar da kendi dinlerine, mallarına ve canlarına sahiptirler. Haksızlık yapan ve suç işleyen ise bu hükmün dışındadır. Çünkü bu kimse, sadece kendisini ve aile fertlerini helak etmiş olur.

Allah'ın Kuran'da bildirdiği hükümlerle belirlenen hoşgörü çerçevesinde sınırları çizilen bu anayasada, yukarıda belirtilen maddede görüldüğü gibi Yahudi azınlığa büyük bir özgürlük ve serbesti sağlanmıştır. Bunun sonucunda da bir yüzyılı aşkın bir süredir birbirine karşı düşmanca duygular besleyen farklı din ve ırklara sahip topluluklar birarada ortak bir yaşam kurma imkanı elde etmişlerdir. Hz. Muhammed (sav) bu sözleşme yoluyla her fırsatta birbirlerine saldıran, düşmanca duygular besleyen ve uzlaşamayan toplulukların arasındaki çatışmaların son bulabileceğini, onların anlaşarak birarada yaşayabileceklerini göstermiştir. Medine Sözleşmesi'ne göre herkes hiçbir baskı olmadan istediği dini, inancı, siyasi ya da felsefi seçimi yapmakta özgürdür. Kendi görüşlerine sahip insanlarla bir topluluk oluşturabilir. Kendi hukukunu uygulamakta özgürdür. Ancak suç işleyen kimse, hiç kimse tarafından korunmayacaktır. Sözleşmeye taraf olan gruplar birbirleriyle yardımlaşacak, birbirlerine destek olacaklardır ve bir saldırı durumunda ortak savunma yapacaklardır.

Peygamberimiz (sav) döneminde başlayan bu hoşgörü, daha sonra da devam etmiştir. Genel olarak İslam idaresi altında bulunan bölgelerde daima bir Hıristiyan-Yahudi topluluğu olmuştur. Özellikle İspanya, Kuzey Afrika, Suriye, Irak ve daha sonraki dönemlerde Türkiye'de, Yahudi cemaatleri, Müslüman olmayan ülkelerde karşılaştıkları büyük sıkıntı ve şiddetin aksine, özgür ve mutlu bir yaşam sürmüşlerdir. Bu topluluklar kendi dinlerini uygulamak, sinagoglar açmak gibi kendi gelenek ve kurallarını uygulamak konusunda serbest bırakılmışlardır. Yahudilere verilen imkanlar bununla da sınırlı kalmamış, Yahudiler, siyaset, ticaret, tıp gibi konularda yüksek mevkilerde yer almışlardır. Bütün bu dönem boyunca Avrupa'nın bazı ülkelerine girmeleri bile yasak olan Yahudiler, varlıklarını koruma ve geliştirme imkanına sahip olmuşlardır. Engizisyondan ve katı yönetimlerden kaçan inanç grupları sığınmak için daima Müslüman ülkeleri tercih etmişlerdir.

Yahudi tarihinde, 800-1200 yılları arasında yaşanan dönem bu yüzden "altın çağ" olarak adlandırılmıştır. 8. yüzyılın başlarında İspanya, Müslümanların eline geçmiş ve burada üstün bir medeniyet kurulmuştur. Bu idare altında yaşayan Yahudi ve Hıristiyan cemaat, hayatın bütün alanlarında özgürlüğe sahiptiler. Hıristiyan bilim adamları Müslüman meslektaşlarıyla, Yahudi, Hıristiyan zanaatkarlar Müslüman ustalarla beraber çalışmışlardır. İspanya o dönemin bilim ve sanat merkezi haline gelmiştir. Örnek olarak Aristo'nun fizik ve doğa tarihi konusundaki eserleri burada tercüme edilmiştir. Tercüme okullarında Hıristiyan, Müslüman ve Yahudi bilim adamları, el-Harezmi'nin cebir ve matematik çalışmalarını, 500 yıl boyunca Avrupa'nın standart tıp kitabı olan İbn-i Sina'nın Kanun'u gibi Arapça elyazmalarını Latinceye çevirmişlerdir ve bunlar birer başyapıt haline gelmişlerdir. Bu farklı kültürler birarada o kadar yüksek bir medeniyet ortaya koymuşlardır ki, sadece Cordoba, yarım milyonluk nüfusu, 21 banliyösü, 500 camisi, 300 hamamı, 70 kütüphanesi ve taş kaplı, lambalarla aydınlatılmış kilometrelerce yollarıyla İspanya'nın hatta tüm Batı'nın en büyük şehri haline gelmiştir. Bu özellikleriyle Bağdat ve İstanbul ile beraber dünyanın en büyük kültür merkezlerinden biri olmuştur.

Selçuklu ve Osmanlı İmparatorlukları döneminde de İslam'ın adaletli uygulamalarının pek çok güzel örnekleri sergilenmiştir. Özellikle Osmanlı İmparatorluğu döneminde, karşılıklı anlayışın en güzel örnekleri verilmiştir. Ünlü Hıristiyan teolog John L. Esposito, tarihte Müslüman devletlerin idaresine geçen Yahudi ve Hıristiyanların büyük bir toleransla karşılaştıklarını şöyle anlatmaktadır:

Bizans ve Pers topraklarında yaşayan ve zaten yabancı idareciler tarafından yönetilen pek çok Müslüman olmayan toplum için, İslam idaresi bir yönetim değişikliği anlamına geliyordu, ama bu yeni yöneticileri çoğu zaman daha esnek ve toleranslıydı. Bu toplumların çoğu artık daha fazla otonomiye sahipti ve çoğunlukla daha az vergi ödüyorlardı... Dini olarak, İslam'ın, Yahudilere ve yerel Hıristiyanlara daha fazla dini özgürlük tanıyan, daha tole ranslı bir din olduğu ortaya çıktı. (John L. Esposito, The Islamic Threat: Myth or Reality, Oxford University Press, New York, 1992, s. 39)

Osmanlı İmparatorluğu'nun tarihindeki hoşgörü örnekleri bununla sınırlı değildir. 1324 yılında Bursa'yı ele geçiren Osmanlılar, Bizans idaresinde baskı gören Yahudiler için bir topluluk kurdular. Yahudiler Osmanlıları kurtarıcı gibi karşıladılar. Orhan Bey'in izniyle Etz ha-Hayyim sinagogu inşa edildi. Edirne, Osmanlı başkenti olduğunda Karaitler de dahil olmak üzere Avrupalı Yahudiler, buraya göç ettiler. 1376'da Macaristan, 1394'de Fransa ve Sicilya'dan sürülen Yahudiler buraya yerleşip güvenliğe kavuştular. Haham İzhak Sarfati Avrupa'daki Yahudi cemaatlerine yolladığı mektupta, Hıristiyan idaresinde yaşadıkları baskıdan kurtulmaları için Osmanlı topraklarına yerleşmelerini, orada güven ve refah bulmalarını öğütlüyordu:

Almanya'daki kardeşlerimizin günlük uygulamalar haline gelen zorla vaftiz ve sürgün gibi zalim kanunlar karşısında düştükleri, ölümden çok daha acı sıkıntıların haberini aldım. Bir yerden kaçtıklarında gittikleri yerde daha zor bir durumla karşılaştıklarını öğrendim... Her tarafta ruhi azap ve fiziki işkence haberleri alıyorum; merhametsiz zalimlerin cebren günlük vergi topladıklarını duyuyorum... Kardeşlerim ve hocalar, dostlarım ve tanıdıklarım! Ben, İzhak Sarfati, soyum Fransız olsa da Almanya'da doğdum ve orada saygıdeğer hocalarımın ayak ucunda oturdum. Şunu beyan ederim ki Türkiye içinde hiçbir şeyin eksik olmadığı ve eğer isterseniz herşeyin sizinle olacağı bir yerdir... Hıristiyanlar yerine Müslümanların idaresi altında yaşamak sizin için daha iyi değil midir? Burada her bir kişi ocağının ve incir ağacının altında barış içinde ikamet ediyor. Burada en değerli elbiseleri giymenize izin var. Hıristiyan ülkesinde, aksine, çocuklarınızı, hakarete uğramalarına veya dövülmeye maruz bırakmadan, bizim zevkimize göre kırmızı veya mavi elbise giydirmeye bile cesaret edemezsiniz...

Fatih Sultan Mehmet, 1453 yılında İstanbul'u ele geçirdiğinde Bizans'ın baskısı altında kalmış bir Yahudi cemaatiyle karşılaşmıştır. Kendisini sevgiyle karşılayan bu kişilerin huzur içinde yaşamaları için gerekli buyrukları vermiştir. 1470'de, Bavyera'dan sürülen Yahudiler de Osmanlı İmparatorluğu'na sığınmışlardır. İspanya ve Portekiz'deki Katolik devletler tarafından katliama ve sürgüne maruz bırakılan Yahudilerin de Sultan II. Beyazid döneminde Osmanlı topraklarına yerleşmeleri İslamiyet'te hoşgörünün ne kadar geniş olduğunu gösteren başka bir örnektir. O dönemde İspanya topraklarının büyük bölümüne hakim olan Katolik krallar, daha önceden Müslüman Endülüs yönetimi altında huzur içinde yaşayan Yahudilere büyük baskılar uygulamışlardır. Kemal Reis komutasındaki Osmanlı donanması, ülkeden sürülen Yahudileri ve katliamdan kurtulabilen Müslümanları, gemilerle taşıyarak Osmanlı ülkesine getirmiştir.

Sultan II. Beyazid, 1492 senesi ilk baharında İspanya'dan çıkarılan bu mazlum Yahudileri, Osmanlı ülkesinin belirli yerlerine ve özellikle de şu anda Yunanistan'da bulunan Selanik, Edirne, Eğriboz'a bağlı Livâdiye ve Tırhala çevresine yerleştirdi. Ülkemizde bugün yaşamakta olan 25.000 kadar Türkiye Yahudi'sinin büyük çoğunluğu, söz konusu İspanyol Yahudilerinin torunlarıdır. 500 yıl önce beraberlerinde getirdikleri din ve geleneklerini, Türkiye'nin koşullarına uydurmuşlardır ve kendi okulları, hastaneleri, huzurevleri, kültür kurumları ve

gazeteleri ile rahat bir yaşam sürdürmektedirler. Istanbul, Izmir, Safed ve Selanik Sefarad Yahudiliğin merkezleri olmuştur. Hekim Yakup, Yusuf ve Moşe Hamon, Daniel Fonseca gibi saray doktorlarının büyük bir kısmı Yahudilerden seçilmiştir. 1493 yılında İbranice kitaplar basılmaya başlanmıştır. Müslüman idarelerin, düşünce özgürlüğü konusunda da hoşgörülü olduklarına bir delil de Yahudi düşünce adamlarının yaptıkları bilimsel ve edebi çalışmalardır. Joseph Caro, Shlomo ha Levi Alkabes, Jacob Culi ve Rabbi Abraham ben Isaac Assa'nın çalışmaları bunlar arasında sayılabilir. Avrupa'nın pek çok ülkesindeki Yahudi cemaatleri asırlardır antisemit ırkçı saldırıların endişesi ile yaşarken, ülkemizdeki Yahudi cemaati daima huzur ve güven içinde olmuştur. Yalnızca bu örnek dahi İslam ahlakının getirdiği hoşgörülü, adaletli anlayışın tespit edilebilmesi için yeterlidir. İslam dünyası hakkında yazdığı eserleriyle tanınan Andre Miquel bir eserinde şöyle demektedir:

Hıristiyan halklar, Bizans ve Latin devletleri zamanında bulamadıkları çok iyi yönetilen bir idare altındaydılar. Asla sistemli bir zulüm görmediler. Tam aksine imparatorluk, İstanbul başta olmak üzere, işkence gören İspanyol Yahudileri'ne bir sığınak olmuştu. Hiçbir yerde zorla İslamlaştırma olmamıştır. (F. Emecen, K. Beydilli, M. İpşirli, M.A. Aydın, İ. Ortaylı, A. Özcan, B. Yediyıldız, M. Kütükoğlu, Osmanlı Devleti ve Medeniyeti Tarihi, İslam Tarih, Sanat ve Kültür Araştırma Merkezi, İstanbul, 1994, s. 46)

Müslümanların tarih boyunca kendilerine gösterdiği bu engin hoşgörü ve hakkaniyet politikasına karşın, İsrail Devleti'nin bugün işgal ettiği topraklardaki Müslümanlara gösterdiği insanlık dışı muamele taban tabana zıttır. Üstelik bunun sözde din adına yapılmasının ise hiçbir ahlaki yanı yoktur.

Buraya kadar incelediğimiz gerçekler, Filistin'de barış sağlanmasının hem zorunlu hem de mümkün olduğunu göstermektedir.

ÖNEMLİ BİR HATIRLATMA

Kitap Ehlinden İman Edenler Birbirlerinin Velisidirler

Bu kitap boyunca radikal, ateist Siyonizmin etkisindeki bazı devlet adamları ve farklı Yahudi grup ve organizasyonları çeşitli yönlerden eleştirilmiş, onların Ortadoğu ve dünya politikasına yönelik planları çok yönlü olarak incelenmiştir. Ancak bu aşamada çok önemli bir konuyu bir kez daha hatırlatmak gerekmektedir. İslam, barış, sevgi ve hoşgörü dinidir. Ancak günümüzde bazı çevreler İslam ahlakını yanlış bir imajla tanıtmaya çalışmaktadırlar. Yeryüzünü bir "barış ve esenlik yurdu" haline getirmeyi emreden İslam dinini, tam zıddı şekilde göstermeye çalışan bu çevreler, diğer dinlerin mensupları ile Müslümanlar arasında bir uyuşmazlık var gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Oysa İslam ahlakının, Kuran'da "Ehl-i Kitap" olarak isimlendirilen Yahudilere ve Hıristiyanlara karşı bakışı son derece adil ve merhametlidir.

Allah Kuran'da şöyle bildirmektedir:

Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever. (Mümtehine Suresi, 8)

İçlerinde zulmedenleri hariç olmak üzere, Kitap Ehliyle en güzel olan bir tarzın dışında mücadele etmeyin. Ve deyin ki: "Bize ve size indirilene iman ettik; bizim ilahımız da, sizin ilahınız da birdir ve biz O'na teslim olmuşuz." (Ankebut Suresi, 46)

Kuran'da Kitap Ehli'nden samimi iman edenler olduğu ise şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz, Kitap Ehlinden, Allah'a; size indirilene ve kendilerine indirilene -Allah'a derin saygı gösterenler olarak- inananlar vardır. Onlar Allah'ın ayetlerine karşılık olarak az bir değeri satın almazlar. İşte bunların Rableri Katında ecirleri vardır. Şüphesiz Allah, hesabı çok çabuk görendir. (Al-i İmran Suresi, 199)

... Kitap Ehli'nden bir topluluk vardır ki, gece vaktinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanırlar. Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırlar. İşte bunlar salih olanlardandır. Onlar hayırdan her ne yaparlarsa, elbette ondan yoksun bırakılmazlar. Allah, muttakileri bilendir. (Al-i İmran Suresi, 113-115)

Gerçek şu ki, iman edenlerle Yahudiler, Sabiîler ve Hıristiyanlardan Allah'a, ahiret gününe inanan ve salih amellerde bulunanlar; onlar için korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır. (Maide Suresi, 69)

Allah'ın kullarına bir hidayet rehberi olarak gönderdiği hak kitaplarında sevgiye, barışa, hoşgörüye ve adalete dayalı bir toplum modeli tarif edilmektedir. Örneğin Allah Maide Suresi'nde Yahudilere indirilen Tevrat'ın insanlar için bir yol gösterici olduğunu bildirmektedir:

Gerçek şu ki, Biz Tevrat'ı, içinde bir hidayet ve nur olarak indirdik. Teslim olmuş peygamberler, Yahudilere onunla hükmederlerdi. Bilgin-yöneticiler (Rabbaniyun) ve yüksek bilginler de (Ahbar), Allah'ın kitabını korumakla görevli kılındıklarından ve onun üzerine şahidler olduklarından (onunla hükmederlerdi.)... (Maide Suresi, 44)

Yahudiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar, aralarındaki tarihsel sorunlara, ön yargılara, yanlış anlamalara veya taassuba dayanan tartışmalara ve çekişmelere tamamen son vermelidirler. Her üç dinin mensupları da birbirlerine anlayış ve hoşgörü içinde yaklaşmalıdır. Önemli olan, farklılıkları değil ortak noktaları gündeme getirmek, zorlaştırıcı değil kolaylaştırıcı, yıkıcı değil yapıcı, engelleyici değil yardımcı, ayırıcı değil tamamlayıcı, bölücü değil birleştirici olmaktır. Allah Kuran'da iman edenler üzerindeki bu sorumluluğu şöyle bildirmektedir:

İnkar edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur. (Enfal Suresi, 73)

Allah iman edenlere yeryüzünde barışı sağlamalarını ve barışın koruyucuları olmalarını emretmiştir. Yeryüzünde bozgunculuk yapanları, haklı bir gerekçesi (savunma veya mazlumları kurtarma amacı) olmadan savaş çıkaranları, düzeni bozanları, masum insanları katledenleri lanetlemiştir. Rabbimiz'in emrettiği ahlakı yaşayan müminlerin, önemli sorumluluklarından biri de insanlar için barışı ve güvenliği sağlamak, tüm insanların huzur içinde yaşayabilecekleri bir dünya meydana getirebilmektir.

Savaşların, çatışmaların ve her türlü kargaşanın temelinde insanların gerçek din ahlakından uzaklaşmaları vardır. Kimi zaman da sözde din adına ortaya çıkan bazı kimselerin sapkın yorumları, gerçek din ahlakı hakkında yeterince bilgi sahibi olmayan kimseler üzerinde etki edebilmektedir. Ve bu durum onları din ahlakına hiçbir şekilde uymayan eylemler yapmaya yönlendirebilmektedir. Anlaşmazlıkların ve sorunların şiddet yoluyla çözülmesi gerektiğine inananlar, baskıcı ve despot uygulamalarıyla insanlara zulmedenler karşısında iman edenlerin din ahlakını yayma konusundaki iş birliği önem kazanmaktadır.

İman eden her Hıristiyan, her Müslüman, her Yahudi bu doğrultuda elinden gelen tüm çabayı göstermekle mükelleftir. Tek bir Allah'a iman eden, O'nun rızasını kazanmaya çalışan, O'na tam bir teslimiyetle teslim olmuş, O'na gönülden bağlı, O'nu yücelten, temelde aynı değerleri savunan Müslümanların, Yahdilerin ve Hıristiyanların ortak hareket etmeleri en doğrusudur. Samimi olarak iman edenler, din ahlakının yaşanması, dinsizliğin neden olduğu belaların engellenmesi, ateizm ve materyalizmle fikri alanda mücadele edilmesi konularında ittifak etmelidirler.

Bilgisizlikten veya din ahlakına karşı olanların provokasyonlarından kaynaklanan ön yargılar ortadan kaldırılmalı, Yahudiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar el ele vererek güzel ahlakı yeryüzüne yaymaya çalışmalıdırlar. Bu birlik, sevgi, saygı, hoşgörü, anlayış, uyum ve işbirliği prensipleri temel alınarak bina edilmelidir. Durumun ne kadar acil olduğu göz önünde bulundurulmalı; çekişme, tartışma ve ayrılığa yol açacak unsurlardan şiddetle kaçınmalıdır. Kuran'da Müslümanların Kitap ehline birlik çağrısı şöyle bildirilmektedir:

De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek (olan) bir kelimeye (tevhide) gelin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiç bir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız (diğer) bir kısmımızı Rabler edinmeyelim."... (Al-i İmran Suresi, 64)

SONUÇ

İsrail ve Filistin meselesi incelenirken, her Müslümanın akılda tutması gereken bazı temel prensipler vardır. Çünkü meselenin yanlış algılanması, son derece yanlış sonuçlara yol açabilir. İsrail ordusunun zulmü nedeniyle, bununla hiçbir ilgisi bulunmayan Musevi insanlara tepki göstermek veya bazı Filistinlilerin terör eylemleri nedeniyle Filistin davasının haksız görülmesi gibi. İşte bu yanlış algılamalara karşı aşağıdaki prensiplerin çok iyi anlaşılması gerekmektedir:

1. Müslümanların, Yahudilere bakış açısı Kuran'da bildirildiği gibi olmalıdır. Allah Kuran'da Yahudilerin tıpkı Hıristiyanlar gibi 'Ehl-i Kitap' olduklarını bildirmektedir. Müslümanlarla Kitap Ehli arasındaki ilişkinin nasıl olması gerektiği de yine Kuran'da tüm detayları ile bildirilmiştir. Kitap Ehli tıpkı Müslümanlar gibi Allah'ın varlığına ve birliğine inanmaktadır. Bu, Müslümanlar ile aralarındaki 'ortak kelime'dir ve Müslümanlar, Kitap Ehlini en güzel şekilde, ortak kelimede buluşmaya davet etmekle yükümlüdürler. Müslümanlarla Kitap Ehli arasında her türlü sosyal ilişki, adalet, barış ve güvenlik çerçevesinde olmalıdır. Dolayısıyla Müslümanların, Yahudilere karşı tutumu her zaman için uzlaşmacı, bağışlayıcı ve hoşgörülüdür. Aslında bu ahlak, Müslümanların tüm insanlara göstermekle yükümlü oldukları, Allah'ın razı olduğu ahlaktır. Allah Kuran'da, Müslümanlara, müşrik insanlara (yani Allah'tan gelen vahye uymayan putperestlere) bile güvenlik sağlamalarını emreder: "Eğer müşriklerden biri, senden 'eman (güvenlik) isterse', ona eman ver; öyle ki Allah'ın sözünü dinlemiş olsun, sonra onu 'güvenlik içinde olacağı yere ulaştır..." (Tevbe Suresi, 6) Müşriklere göre Müslümanlara çok daha yakın bir inanç ve ahlaka sahip olan Kitap Ehline ise, daha da fazla saygı, hoşgörü ve yardımseverlik göstermek gerekmektedir.

2. Tarih boyunca Müslümanların bu ahlakları, Yahudilerin zorluk ve sıkıntı içinde oldukları çeşitli dönemlerde İslam topraklarına sığınmaları ile neticelenmiştir. İspanya'dan sürülen Yahudilere, Osmanlı İmparatorluğu kapılarını açmış ve yurtlarından çıkarılan binlerce Yahudiyi Osmanlı barındırmıştır. Hıristiyan dünyasında sık sık rastlanılan antisemit baskılara İslam topraklarında hiçbir zaman rastlanmamıştır. İslam topraklarında, Yahudiler ve Müslümanlar birarada, huzur ve güvenlik içinde kardeşçe yıllar boyunca yaşamışlardır. Bu güvenlik ortamını sağlayan İslam ahlakıdır.

3. Tevrat'ta Yahudilere yeryüzünde toprak işgal etmek, kan dökmek, bozgunculuk çıkarmak değil, barış ve huzur sağlamak emredilmektedir. Günümüzde ateist Siyonistlerin bazı Muharref Tevrat pasajlarını yaptıkları zulme kaynak olarak gösterdikleri doğrudur. Ancak bu son derece çarpık bir durumdur. Bu kişilerin kendi terör ve vahşetlerini meşrulaştırabilmek için saptıkları bu yolun yanlış olduğunu anlatmak ise öncelikle samimi dindar Yahudilerin sorumluluğudur. Nitekim, sayıları son zamanlarda gittikçe artan, Yahudi din adamları ve toplumun önde gelenleri bu çarpık zihniyete karşı seslerini yükseltmektedirler.

4. Toplumlarını doğru yola davet eden bu vicdan sahibi Yahudiler ile Müslümanlar ortak değerlere sahiptirler. İslam da Yahudilik de İlahi dinlerdir. Her iki dinin de inanç esasları ortaktır. Yahudiler de Müslümanlar da aynı Allah'a iman etmekte, Allah'ın gönderdiği peygamberlere sevgi ve saygıyla itaat etmektedirler. Hepimiz Allah'ın kullarıyız ve O'na döneceğiz. Hepimiz için asıl önemli olan Allah'ın rızasını, rahmetini ve cennetini kazanabilmektir. Hz. İbrahim, Hz. İshak, Hz. Yusuf, Hz. Musa, Hz. Davud, Hz. Süleyman Yahudiler için ne kadar önemli ise, Müslümanlar için de en az o kadar önemlidir. Müslümanların Yahudilere ve Hıristiyanlara çağrısı Kuran'da şöyle bildirilmiştir: "Bize ve size indirilene iman ettik; bizim İlahımız da, sizin İlahınız da birdir ve biz O'na teslim olmuşuz." (Ankebut Suresi, 46)

5. Tarihin çeşitli dönemlerinde, Yahudiler pek çok haksız zulme ve hatta soykırıma maruz kalmışlardır. Bu vahşetleri hazırlayan ana öğe antisemitik ideolojilerdir. Antisemitizm, 20. yüzyılda da pek çok felakete imza atmıştır. Genelde, Yahudi düşmanlığı olarak anlaşılan bu terimin asıl manası Sami düşmanlığıdır, yani Sami ırkından gelen, diğer bir ifadeyle semitik milletlere karşı duyulan nefreti ifade eder. Semitik milletlere düşmanlığın asıl nedeni ise, onlara vahyedilmiş bulunan İlahi dinlere karşı duyulan nefrettir. Bir diğer ifadeyle Nazizm ve benzeri faşist ideolojilerde görülen "Yahudi düşmanlığı", aslında "din düşmanlığı"dır. Dolayısıyla antisemitizm, hiçbir Müslüman tarafından benimsenmesi mümkün olmayan pagan (putperest) bir öğretidir. Antisemitizmi savunan ve körükleyen ideologlara baktığımızda ise, bu kişilerin putperest geleneklere dönüşü savunan, yani savaşçı, acımasız, kan dökmekten zevk alan, sınır tanımaz, barbar ahlaklı kişiler olduğunu görürüz. Bunlar, peygamberlerin getirdiği, barışı, tevazuyu, sevgiyi, merhameti savunan hak din ahlakına karşı olan kimselerdir. 19. yüzyılda doğan yeni-putperestlik akımı, bir taraftan din düşmanlığını körüklerken, bir yandan da faşizm ve antisemitizm ideolojilerini doğurmuştur. Yakın geçmişin en şiddetli antisemitizm savunucusu olan Nazi ideolojisinin temellerine bakıldığında, Hitler'in ve yandaşlarının gerçek anlamda birer putperest oldukları açıkça görülmektedir. Bu gibi zalimlere karşı Müslümanlar ve Yahudiler aynı saftadırlar.

6. Antisemitizmin gerçek anlamının gözden kaçması, zaman zaman kavram kargaşalarına neden olabilmekte ve bu durum özellikle ateist Siyonistler tarafından suistimal edilmektedir. Ateist Siyonizmin vahşi uygulamalarını, saldırgan ve işgalci eylemlerini eleştirmek, söz konusu ideolojinin çarpıklıklarını gözler önüne sermek, kısaca ateist Siyonizm eleştirisi yapmak belli çevreler tarafından kasıtlı olarak antisemitizm gibi lanse edilmeye çalışılmaktadır. Oysa antisemitizm ile ateist Siyonizme karşı çıkmak arasında hiçbir paralellik yoktur. Öncelikle ateist Siyonizm de tıpkı antisemitizm gibi din dışı bir ideolojidir. Tüm din dışı ideolojiler gibi saldırganlığı ve acımasızlığı savunur, cinayeti, katliamı, tecavüzü, vahşeti meşru görür. Irkçı ve şovenist bir ideolojidir. Din ahlakında ise ayrımcılık yoktur. İnsanlar ırklarına, cinsiyetlerine, etnik kökenlerine, sahip oldukları maddi imkanlara göre değerlendirilmezler, Allah Katında bir insanı üstün kılan takvasıdır. Dolayısıyla din

ahlakını yaşayan ve vicdan sahibi bir insanın, ateist Siyonizmi eleştirmesi ve bu tehlikeli ideoloji ile fikri alanda mücadele etmesi son derece olağandır. Üstelik günümüzde ateist Siyonizmi ve ateist Siyonist uygulamaları yalnızca Müslümanlar değil, sağduyulu Hıristiyanlar ve Yahudiler de şiddetle kınamaktadırlar.

Bu hususlar Yahudiler ve Müslümanlar arasındaki ilişkinin belirleyici yönleridir. Bir Müslümanın Yahudilerle ilgili her düşünce ve davranışında, bu gerçekleri göz önünde bulundurması gerekir. Aynı şekilde Yahudilerin de ateist Siyonist ideolojinin etkilerinden tamamen sıyrılarak, tarafsız bir tutum ile olayları değerlendirmeleri, vicdanlarının sesini dinleyerek hareket etmeleri gerekmektedir.

Arap-İsrail sorununun çözümü için kritik önem taşıyan gerçek, İslam'ın ve Yahudiliğin özündeki ortak inançlar ve ahlaki değerlerdir. Bu inançlara ve bu değerlere uymak, bunları öğreten İlahi hükümlere samimiyetle sarılmak, her iki halkın da kurtuluş yoludur.

Müslümanlar İslam ahlakını, Yahudiler ise Hz. İbrahim'in ve Hz. Musa'nın ahlakını samimi olarak yaşayıp uyguladıklarında, Sosyal Darwinizm veya Marksizm-Leninizm gibi ideolojilerin kalıntılarından tam olarak kurtulduklarında, hem kendileri huzura kavuşacaklar hem de bir yüzyıldır karmaşa ve karışıklık içinde olan bölgeye barış getireceklerdir.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir "tasarım" bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu. Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."32

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: "Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."33

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.34

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.35

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden

ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? 36

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.37

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez. Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı.38

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.39

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.40

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları:
Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir. Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.41

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir. Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.42

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir

biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.43

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1) Australopithecus
2) Homo habilis
3) Homo erectus
4) Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.44

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. 45

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.46 Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.47

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu?

Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.48

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta

tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.49

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar (doğal şartlarda oluşumu mümkün olmayan) amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde

gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler. Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz. Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmak için çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz. Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf eder:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.50

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah başka ayetlerde de bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks

sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı bir ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayette de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.51

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya

başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

... Sen yücesin, bize öğrettiğinden
başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)

DİPNOTLAR

1. Warren Kenton, Zevben Shimon Halevi Kabbalah : Tradition of Hidden Knowledge (Art and Imagination), Paperback, 1980.
2. von Julius Nestler, Papus. Gerard Encausse, Die Kabbala, Einführung in die jüdische Geheimlehre, Fourier, 1975.
3. Eli Barnavi, A Historical Atlas of Jewish People, Londra, Hutchinson, 1992, sf. 1
4. Roger Garaudy, Siyonizm Dosyası, sf. 193
5. LenniBrenner, In the Age of Dictators, http://www.marxists.de/middleast/brenner/ch02.htm#n3
6.Lenni Brenner, The Iron Wall, http:// www.marxists.de/middleast/ironwall/02-ruszion.htm
7. http://www.jewsnotzionists.org/
8. http://www.jewsnotzionists.org/
9. http://www.netureikartauk.org/
10. http://www.netureikartauk.org/
11. Israel Shahak, Jewish History, Jewish Religion, Londra, Pluto Press.
12. Theodore Herzl, The Complete Diaries of Theodore Herzl, cilt 2, s. 711
13. Yosef Heller, The Struggle for the State: Zionist Diplomacy of the years 1936-48 (Jerusalem 1985, Jewish Agency protocols, Hebrew);
http://www.zmag.org/chomsky/dd/dd-after-s13.html#FN43
14. Israel Shahak, Jewish History, Jewish Religion, Londra, Pluto Press, s. 9
15. Ha'aretz, 24 Ağustos 1985
16. Cengiz Çandar " Irak ve 'Türkiye dostu' Amerikan Şahinleri..." Yeni Şafak, 3 Eylül 2002
17. Cengiz Çandar, Ortadoğu Çıkmazı, s. 37
18. Ralph Schoenman, The Hidden History of Zionism,
http://www.balkanunity.org/mideast/english/zionism/ch02.htm
19. Gilad Atzmon, The End of Innıcence, Counterpunch Weekend Edition, 3 Ağustos 2002
20. The Guardian, 5 Temmuz 2002
21. Ian Gilmour, Israel's Terrorists, The Nation, 21 Nisan 1997
22. Ma'ariv, 8 Ekim 2000
23. Rachelle Marshall, Palestinians Come Under Siege as They Struggle for Independence, The Washington Report, Ocak-Şubat 2001, sf. 8-9
24. The Economist, 7 Mart 2002
25. Yücel Demirer, Sibel Özbudun, İsyanın Adı Filistin, Ankara, Ütopya Yayınları, 2002, s. 174
26. Jonathan Freedland, "Israel set on tragic path, says chief rabbi", The Guardian, 27 Ağustos 2002
27. Jonathan Freedland, "Israel set on tragic path, says chief rabbi", The Guardian, 27 Ağustos 2002

28. Charlotte Halle, "Local British rabbis stand behind Chief Rabbi Sacks", Ha'aretz, Ağustos 2002
29. Charlotte Halle, "Local British rabbis stand behind Chief Rabbi Sacks", Ha'aretz, Ağustos 2002
30. Ramuz El Hadis, cilt 1, 84/8
31. Ramuz El Hadis, cilt 1, 76/12
32. Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2
33. Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196
34. New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life, Bulletin of the American Meteorological Society, cilt 74, Kasım 1982, s. 1328-1330.
35. Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7
36. Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40
37. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, cilt 271, Ekim 1994, s. 78
38. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189
39. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189
40. B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988
41. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179
42. Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, 1976, s. 133
43. Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197
44. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, cilt 258, s. 389
45. J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992
46. Alan Walker, Science, cilt 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, cilt 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
47. Time, Kasım 1996
48. S. J. Gould, Natural History, cilt 85, 1976, s. 30
49. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
50. Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28
51. Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43

İşgalci, sömürgeci ve ırkçı bir ideoloji olan ateist Siyonizm elli yılı aşkın bir süredir Ortadoğu'da kan dökmektedir. Ne var ki özellikle Batı dünyasında ateist Siyonizm gerçek anlamı ile tanınmamakta, ateist Siyonist ideolojinin gerçek planı bilinmemektedir. Batı'da çoğu insan –yanlış bilgilendirmenin etkisiyle- ateist Siyonizmin, Yahudilere bağımsız bir yurt sağlamayı hedefleyen masum bir ideoloji olduğunu düşünür, hatta bu nedenle kimi insanlar söz konusu ideolojiye sempati ile yaklaşırlar. Oysa gerçek hiç de öyle değildir.

Bu kitapta bir yandan ateist Siyonizmin çarpıtılmış propagandalarının ve telkinlerinin dünya barışı için nasıl büyük tehlikeler içerdiğini, bir yandan da bu ideolojinin neden olduğu katliamları, yıkımı ve tahribatı göreceksiniz.

Unutmamak gerekir ki, ateist Siyonizmin planları yalnızca Ortadoğu ile sınırlı değildir. Ateist Siyonizm dünya hakimiyeti hedefinde olan din dışı ve ırkçı bir ideolojidir, dolayısıyla tüm dünya barışını tehdit etmektedir. Bu nedenledir ki, ateist Siyonizme karşı yürütülecek olan fikri mücadele, yalnızca Ortadoğu'da bulunan Müslüman ülkelerin değil, dünya çapında tüm vicdan ve sağduyu sahibi, her milletten ve her dinden insanın (Yahudiler dahil) üzerine düşen bir sorumluluktur. Ateist Siyonizm gibi din dışı ve şiddet yanlısı ideolojilere karşı vicdanlı insanların kuracağı ittifak, dünya barışının tesis edilmesinde önemli bir adım olacaktır.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 60 ayrı dile çevrilen yaklaşık 300 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.